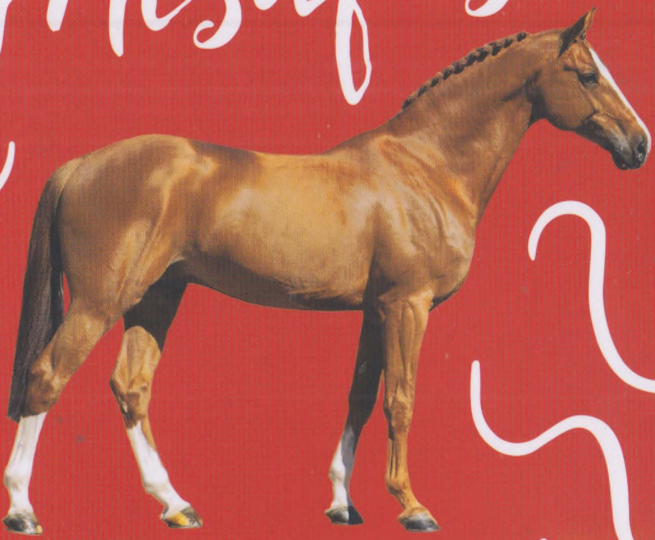
Kurtarma Mesafesi

SAMANTA SCHWEBLIN

Çeviri: EMRAH İMRE

ROMAN

can çağdaş

Ben hep en kötü olasılıklara kafa yorarım. Şu an bile kafamda hesap yapıyorum, Nina birden havuza düşerse arabadan çıkıp koşarak ona ulaşmamın ne kadar süreceğini hesaplıyorum. Kızımla aramdaki değişken mesafeye verdiğim isim "kurtarma mesafesi", günlerimin yarısını bunu hesaplayarak geçiriyorum, yine de hep gereksiz riskler alıyorum.

Arjantin taşrasında, tarlalar arasında bir kasaba... Kasabanın kıyısında yeşil renkli, gizemli bir ev... Huzurlu bir tatil hayaliyle kasabaya gelen Amanda ve küçük kızı Nina... Tek amacı kızını korumak olan Amanda'nın önce ona ulaşması lazım, ulaşmak içinse olayları tetikleyen o ânı bulması.

Latin Amerika edebiyatının yükselen temsilcilerinden Samanta Schweblin'in bu ilk romanı 2017 Man Booker Ödülü finalistleri arasındaydı. *Kurtarma Mesafesi*'ndeki gerilimler ruh ve bireyle olduğu kadar toplum ve çevreyle de alakalı.

#roman #annelik #kadın #çocuk #ruh #hayvan #arjantin

can

17 TL

canyayinlari.com | canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-4764-9

9 789750 747649

Can Çağdaş

Kurtarma Mesafesi, Samanta Schweblin
İspanyolca aslından çeviren: Emrah İmre
Distancia de rescate
İlk (çeviriye kaynak alınan) baskı: Literatura Random House, 2014
© 2014, Samanta Schweblin
© 2021, Can Sanat Yayınları A.Ş.
Bu eserin Türkçe yayın hakları Agencia Literaria Carmen Balcells S.A. aracılığıyla alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz

1. basım: Mart 2021, İstanbul
Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan
Düzelti: Mert Tokur
Mizanpaj: M. Atahan Sıralar

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Arı Matbaası
Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,
Topkapı, İstanbul
Sertifika No: 44009

ISBN 978-975-07-4764-9

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.
Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
canyayinlari.com
yayinevi@canyayinlari.com
Sertifika No: 43514

SAMANTA SCHWEBLIN

KURTARMA MESAFESİ

ROMAN

İspanyolca aslından çeviren

Emrah İmre

can

Samanta Schweblin'in Can Yayınları'ndaki diğer kitabı:

Ağızdaki Kuşlar, 2018

SAMANTA SCHWEBLIN, 1978'de, Arjantin'in Buenos Aires kentinde doğdu. Buenos Aires Üniversitesi'nde sinemacılık öğremini gördü. İlk derlemesi *El Nucleo del Disturbio*'yu [Karmaşanın Merkezi] 2002'de, bu derlemedeki öykülerin bir kısmını içeren *Ağızdaki Kuşlar*'ı 2008'de, üçüncü derlemesi *Siete Casas Vacías*'ı [Yedi Boş Ev] 2015'te yayımladı. Öyküleri Arjantin ve Güney Amerika'da Fondo Nacional de las Artes, Haroldo Conti, Casa de las Americas gibi ödüllere layık görüldü. *Granta* dergisi tarafından İspanyolca dilinde eser veren en iyi genç yazarlar arasında gösterildi. ilk romanı *Kurtarma Mesafesi* 2017'de Man Booker Ödülü kısa listesinde yer aldı.

EMRAH İMRE, 1980'de İstanbul'da doğdu. Auckland Üniversitesi'nde Dilbilim ve Karşılaştırmalı Edebiyat öğrenimi gördü. Portekizce, İspanyolca, İngilizce, Fransızca ve Katalancadan çeviriler yaptı. 2011'den beri Can Yayınları'nda editörlük yapan Emrah İmre José Saramago, Gabriel García Márquez, Luisa Valenzuela, Mario Vargas Llosa, Carlos Fuentes, Virginia Woolf, Luis Sepúlveda, Tina Vallès, Fernando Pessoa, Samanta Schweblin, Cesar Aira gibi yazarların eserlerini Türkçeye çevirdi.

Kız kardeşim Pamela'ya

"Uzun zamandır ilk defa
başını eğip ellerine baktı.
Böyle bir deneyim yaşayanlar
demek istediğimi anlayacaklardır."

Jesse Ball, *The Curfew*

Kurtçuklar gibiler.

Ne tür kurtçuklar?

Kurtçuklar gibi, her tarafta.

Çocuğun sesi bu, sözcükleri kulağıma fısıldıyor. Soruları soran benim.

Kurtçuklar vücutta mı?

Evet, vücutta.

Toprak kurtçukları mı?

Hayır, başka tür kurtçuklar.

Etraf karanlık ve hiçbir şey göremiyorum. Yatak örtüleri tenime batıyor, vücudumun altında kırış kırış. Kımıldayamadığımı söylüyorum.

Kurtçuklar yüzünden. Sabırlı olmamız ve beklememiz lazım. Beklerken de kurtçukların ortaya çıktığı ânı tam olarak bulmamız lazım.

Niye?

Çünkü önemli, herkes için çok önemli.

Başımı sallamaya çalışıyorum ama vücudum tepki vermiyor.

Evin bahçesinde başka ne oluyor? Ben bahçede miyim?

Hayır değilsin, ama Carla orada, annen yani. Onunla birkaç gün önce tanıştım, eve geldiğimizin hemen ertesinde.

Carla ne yapıyor?

Kahvesini bitirip fincanı çimenlerin üstüne bırakıyor, şezlongunun yanına.

Başka?

Ayağa kalkıp uzaklaşıyor. Terliklerini birkaç metre ötede unutuyor, havuzun merdiveninin önünde, ama bir şey demiyorum.

Niye?

Çünkü ne yapacağını görmek istiyorum.

Ne yapıyor peki?

Çantasını omzuna atıp arabaya doğru ilerliyor, üstünde altın rengi bikinisi var. Birbirimize karşı bir yandan hayranlık duyuyoruz bir yandansa ara ara nefret, bunu belli anlarda açıkça hissedebiliyorum. Böyle gözlemleri aktarmam gerektiğine emin misin? Buna vaktimiz var mı?

Gözlemlerin çok önemli. Niye bahçedesiniz?

Çünkü gölün oradan yeni döndük ve annen evime girmek istemiyor.

Sana zorluk çıkarmak istemiyor.

Ne zorluğu? O girmeyince eve iki tur girip çıkmam gerekiyor, ilki limonataları almak için, ikincisiyse güneş kremini. Bence zorluk çıkarmamak böyle olmaz.

Göle niye gitmiştiniz?

Çünkü Carla kendisine araba kullanmayı öğretmemi istedi, hep öğrenmek istiyormuş, ama gölün oraya gidince ikimiz de gerekli sabrı gösteremedik.

Şimdi bahçede ne yapıyor?

Arabamın kapısını açıyor, direksiyonun başına geçiyor ve çantasını karıştırmaya başlıyor. Ben bacaklarımı şezlongdan indirip bekliyorum. Hava aşırı sıcak. Derken Carla çantasını karıştırmaktan sıkılıyor ve direksiyonu iki eliyle kavrıyor. Bir süre böyle kalıyor, bahçe kapısını izliyor, ya da belki kapının çok ötesindeki kendi evini.

Başka? Niye sustun?

Anlatırken tıkandım, her şeyi en ince ayrıntısına kadar görebiliyorum ama bazen ilerlemekte zorlanıyorum. Hemşirelerin yaptığı iğnede mi bir şey vardı acaba?

Hayır.

Ama birkaç saat sonra öleceğim, öyle değil mi? Bu kadar sakin olabilmem tuhaf. Sen söylemiyor olsan da öleceğimi biliyorum, yine de insanın kendi kendine söyleyebileceği bir şey değil bu.

Bunların hiç önemi yok. Zaman kaybediyoruz.

Ama doğru, değil mi? Öleceğim doğru.

Bahçede başka ne oluyor?

Carla başını direksiyona dayıyor ve omuzları hafifçe sarsılıyor, ağlamaya başlıyor. Sence kurtçukların ortaya çıktığı âna yaklaşmış olabilir miyiz?

Devam et, ayrıntıları unutma.

Carla hiç ses çıkarmamasına rağmen beni yerimden kaldırıp yanına getirmeyi başarıyor. İlk gördüğümden beri sevdim onu, güneşin altında iki koca plastik kova taşıyordu, kızıl saçlarını koca bir topuz halinde toplamıştı, üstünde kot bahçıvan tulumu vardı, bu tarz tulumları en son gencecik bir kızken görmüştüm. Limonata ikram etmek için ısrar eden ben oldum, ayrıca onu ertesi sabah mate çayı içmeye davet ettim, sonraki sabah da, bir sonrakinde de. Bunlar önemli ayrıntılar mı?

Kurtçukların ortaya çıktığı an tam olarak ayrıntılardan birinde saklı, gözlemlerin önemli.

Bahçeyi boydan boya geçiyorum. Havuzun oradan geçerken evin büyük penceresinden içeri bakınca camın ardında kızım Nina'nın hâlâ pelüş köstebeğine sarılmış halde uyuduğunu görüyorum. Arabaya ulaşınca sürücünün yanındaki koltuğa geçiyorum. Otursam da kapıyı açık bırakıyorum ve camı indiriyorum, çünkü hava çok sıcak. Carla'nın koca topuzu biraz gevşemiş, yana yığıl-

mış. Sırtını koltuğun arkalığına yaslıyor, orada olduğumun, bir kez daha yanında olduğumun bilincinde ve dönüp bana bakıyor.

"Sana anlatırsam," diyor, "benimle bir daha görüşmeyi istemeyeceksin."

Ne diyebileceğimi düşünüyorum, belki, "Aman Carla, saçmalama lütfen" benzeri bir şey, ama böyle demek yerine ayak parmaklarına bakıyorum, arabanın pedalları üstünde gerginler, bacakları uzun, kolları ince ama kuvvetli. Benden on yaş büyük bir kadının benden katbekat güzel olmasına şaşırıyorum.

"Sana anlatırsam," diyor, "Nina'yla oynamasını istemeyeceksin."

"Carla, lütfen ama, öyle şey olur mu hiç."

"İstemeyeceksin, Amanda," diyor ve gözleri yaşlarla doluyor.

"Adı ne?"

"David."

"Seninki mi? Oğlun mu?"

Başını evet anlamında sallıyor. Oğlu sensin, David.

Biliyorum, devam et.

Ellerini yumruk yapıp nemli gözlerini ovuşturduğunda altın bilezikleri şıngırdıyor. Ben seni hiç görmemiştim, ama kiraladığımız evin bekçisi Señor Geser'e Carla'yla görüştüğümden bahsettiğimde ilk sorduğu şey seni görüp görmediğim olmuştu.

"Oğlumdu," diyor Carla. "Artık değil."

Ne demek istediğini anlayamadan yüzüne bakıyorum.

"Artık bana ait değil."

"Carla, çocuklarımız daima bizimdir."

"Hayır, canım," diyor. Uzun tırnaklı parmaklarını göz hizama kaldırıp bir işaret yapıyor.

Yaptığı işareti görünce kocamın sigaralarını hatırlı-

yorum, torpido gözünü açıp sigara paketiyle çakmağı Carla'ya uzatıyorum. Verdiklerimi elimden sökercesine alıyor ve güneş kreminin kokusu aramızda, havada dalgalanıyor.

"David doğduğunda hayatımın güneşiydi."

"Elbette," diyorum ve artık susmam gerektiğini fark ediyorum.

"Onu kucağıma ilk verdiklerinde içim çok fena oldu. Parmaklarından birinin eksik olduğuna emindim." Sigarayı dudaklarının arasına yerleştirirken hatırladıklarının etkisiyle gülümsüyor, ardından sigarasını yakıyor. "Hemşirenin dediğine göre bazen anestezi yüzünden böyle olurmuş, insanın için ezilirmiş, yine de ellerinde on parmak olduğunu sayıp onaylamadan içim rahat etmedi. Şimdiyse David'in tek derdinin eksik bir parmak olması için neler vermezdim."

"David'in nesi var?"

"O bir güneşti, Amanda, hayatımın güneşiydi. Hep gülümserdi. En sevdiği şey dışarıda vakit geçirmekti. Kasabanın meydanına gidince çıldırırdı, küçücükken bile. Gördüğün gibi burada pusetle gezmek mümkün değil. Kasabada mümkün, ama buradan meydana kadar hep müstakil evlerin ve tren yolunun kenarındaki barakaların arasından geçmek lazım, her yer çamur içinde, ama sırf David seviyor diye üç yaşına dek meydanla aramızdaki on iki sokak boyunca onu kucağımda taşıdım. Kaydırağı gördüğü an bağırmaya başlardı. Bu arabanın kül tablası nerede?"

Panelin alt tarafında. Yerinden çıkarıp ona uzatıyorum.

"Derken aynı yaşlarda David hastalandı, aşağı yukarı altı sene önceydi. Kötü bir zamana denk geldi. Ben Sotomayor'un çiftliğinde çalışmaya başlamıştım. Hayatımda ilk kez çalışıyordum. Güya muhasebe işlerini ya-

pıyordum ama muhasebelik pek iş çıkmıyordu. Daha ziyade evrakları düzenliyor ve basit hesap işlerine yardımcı oluyordum, en azından boş durmuyordum. Bazen getir götür işleri için kasabaya gidiyor, giyimime hep özen gösteriyordum. Sen başkentten geldin, orası farklı, burada gösteriş için mazeret gerek, işim de mükemmel bir mazeretti."

"Peki ya kocan?"

"Omar at yetiştirirdi. Doğru duydun. O zamanlar Omar bambaşka biriydi."

"Dün galiba onu gördüm, Nina ile yürüyüşe çıktığımızda. Kamyonetle yanımızdan geçti ama selamımıza karşılık vermedi."

"Evet, şimdiki Omar böyle," diyor Carla, ayıplarcasına başını sallayarak. "Tanıştığımızda güler yüzlü bir adamdı, yarış atları yetiştirirdi. Atları kasabanın öbür tarafında, gölün ilerisindeydi, ama ben hamile kalınca her şeyi buraya taşıdı. Burası babamların eviydi. Omar işleri iyi giderse sürüyle paramız olacağını ve evi baştan aşağı yenileyeceğimizi söylerdi. Ben yerleri halı kaplatmak istiyordum. Evet, böyle bir yerde yaşarken olacak şey değil ama hayal işte. Omar'ın iki tane safkan kısrağı vardı, ilk yavruları dişiydi, Tristeza Cat ve Gamuza Fina, hemen satılmışlardı, ki hâlâ Palermo ve San Isidro'daki yarışlarda koşarlar. Sonra iki tane daha dişi doğurdular, bir de erkek tay, ama isimlerini hatırlamıyorum. Bu işlerde başarılı olmak için iyi bir aygır şarttır, Omar'ın ödünç aldığı aygır da en iyisiydi. Arazinin bir kısmını etrafına çit çekerek kısraklara ayırdı, arkasına taylar için bir ağıl yaptı, yonca ekti, sonra da sakin kafayla ahırı inşa etmeye girişti. Aygırın sahibiyle yaptığı anlaşmaya göre hayvanı iki-üç günlüğüne ödünç alıyordu. Doğan taylar satılınca paranın dörtte biri aygırın sahibine gidiyordu. Bu çok para demek, çünkü aygır iyiyse, taylara da iyi bakıl-

dıysa her biri iki yüz-iki yüz elli bin peso'ya alıcı bulabilir. İşte bu yüzden mübarek aygır habire bizdeydi. Omar bütün gün onu izler, her kısrağa kaç kez bindirdiğini sayıp hesaba dökmek için zombi gibi hayvanın peşine takılırdı. Bir yere gitmesi gerekince benim Sotomayor'un çiftliğinden dönmemi bekleyip nöbeti bana devrederdi, bense, tahmin edebileceğin üzere, bu işi mutfak penceresinden arada sırada dışarı göz atarak geçiştirirdim. Derken bir gün öğleden sonra bulaşıkları yıkarken aygırı bir süredir görmediğimi fark ettim. Öbür pencereye gittim, oradan da bir diğerine, bu pencereden en gerilere kadar her yer görünüyordu, ama onu göremedim: Kısraklar oradaydı ama aygırdan iz yoktu. Ben evde gezindikçe peşimden gelmeye çabalayan David'i kapıp dışarı çıktım. Böyle işlerin ortası olmaz, at ya vardır ya da yoktur. Muhtemelen kendince bir sebeple çitin üstünden atlamış olmalıydı. Nadiren de olsa atlar arada sırada böyle şeyler yaparlardı. Ahıra yöneldim ve orada olması için dua ettim, ama orada da değildi. Derenin oraya koştum, küçük bir dereydi ama kıyıları yüksek olduğundan atlar orada su içerken evden görünmezlerdi. David'in ne olduğunu sorduğunu hatırlıyorum, evden çıkarken onu kucağıma almıştım, ben koştururken o da kollarını boynuma sarmıştı, sarsıntıdan sesi kesile kesile konuştu: 'Orada anne,' dedi David. Sahiden de aygır oradaydı, dereden su içiyordu. David artık bana anne demiyor. Dereye gelince David kucağımdan inmek istedi. Ona ata yaklaşmamasını söyledim. Sonra da küçük adımlarla hayvana doğru ilerlemeye başladım. Biraz uzaklaşsa da sabrettim ve çok geçmeden güvenini kazandım. Dizginini tutmayı başardım. Üstümden bir yük kalkmıştı, bugün gibi hatırlıyorum, rahat bir nefes aldım ve yüksek sesle, 'Seni kaybetseydim evi de kaybederdim, namussuz,' dedim. Bak, Amanda, bu da tıpkı David'in parmaklarını

eksik sanmam gibi. İnsan tam 'Evi kaybetmekten kötüsü olamaz' derken öyle fena şeyler yaşanıyor ki o âna dönüp lanet olasıca hayvanın dizginini salıvermek için şimdi evimi de hayatımı da verirdim."

Salonun sineklikli dış kapısının çarptığını duyuyorum ve ikimiz birden başımızı eve çeviriyoruz. Nina kapıda, köstebeğine sarılmış. Uykulu bir hali var, öyle uykulu ki bizi etrafta göremeyince korkmuşa benzemiyor. Birkaç adım atıyor, pelüş hayvanını bırakmadan merdivenin korkuluğuna tutunuyor ve verandanın üç basamağını inip çimlere adım atıyor. Carla sırtını yeniden koltuğa yaslıyor ve orta aynadan kızıma bakıyor, hiçbir şey söylemiyor. Nina kendi ayaklarını izliyor. Bunu yapmaya buraya geldiğimizden beri başladı, ayak parmaklarını açıp kapayarak çimleri yolmaya çalışıyor.

"David derenin kıyısında eğilmişti, ayakkabıları sırılsıklam olmuştu, ellerini suya sokuyor, sonra da parmaklarını emiyordu. Tam o sırada ölü kuşu gördüm. David'in resmen bir adım ötesindeydi. Korkuyla çığlık attım, o da korktu, doğrulmaya çalışırken eli ayağına dolaştı, kıçüstü oturdu. Zavallı David'ciğim. Atı peşimden sürükleyerek yanına yaklaştım, hayvan kişniyor, bana karşı koyuyordu, artık nasıl becerebildiysem birini çekiştirip öbürünü tek elimle taşıyarak suyun kıyısından yukarı tırmanmayı başardım. Omar olanları duyunca hiçbir şey demedi. Niye uğraşacaktı ki? Sıçtıysam da düzeltmiştim. Ama ertesi sabah aygırı yere serilmiş halde bulduk. 'Yerinde değil,' demişti Omar, 'kaçmış,' ve ben tam ona zaten bir kez kaçtı diyecekken hayvanın çayırın ortasında uzandığını görmüştü. 'Sıçayım,' demişti. Aygırın gözkapakları öyle kabarmıştı ki gözleri görünmüyordu. Dudakları, burun delikleri, ağzının her tarafı öyle fena şişmişti ki at olmaktan çıkmıştı, canavar gibiydi. Sızlanmaya bile gücü yetmiyordu, Omar hayvanın kalbinin loko-

motif motoru gibi attığını söyledi. Hemen veterineri çağırdı, komşular duyunca geldiler, herkes telaş içinde koşuşturuyordu, bense çaresizliğe kapılarak eve döndüm, hâlâ beşiğinde uyuyan David'i alıp odama kapandım, yatakta onu kollarıma alıp dua etmeye başladım. Delirmişçesine dua ediyordum, hayatımda hiç bu kadar dua etmemiştim. Niye odaya kapanmak yerine sağlık ocağına gitmediğimi düşünebilirsin, ama bazen insan felaketin kapıda olduğunu önceden kestiremiyor. Ata bulaşan şey David'ime de bulaşmıştı ve at ölüyorsa oğlumun da şansı yok demekti. Bunu bütün açıklığıyla anladım, çünkü kasabada fazlasıyla benzer olay duymuş ve görmüştüm: Çözüm bulmak için birkaç saatimiz, hatta dakikamız vardı, taşra doktorlarından birini çağırsak bile sağlık ocağına yarım saatten önce gelemezdi ve geldiğinde iş işten geçmiş olurdu. Oğlumun hayatını kurtarabilecek birine ihtiyacım vardı, her bedeli ödemeye hazırdım."

Bir kez daha dönüp Nina'ya bakıyorum, küçük adımlarla havuza doğru ilerlemekte.

"İnsanın gözleri bazen her şeyi görmeye yetmiyor, Amanda. Nasıl göremedim bilmiyorum, niçin oğlum yerine kahrolası bir atı dert ettiğimi bilmiyorum."

Carla'nın başına gelen benim de başıma gelebilir mi diye merak ediyorum. Ben hep en kötü olasılıklara kafa yorarım. Şu an bile kafamda hesap yapıyorum, Nina birden havuza düşerse arabadan çıkıp koşarak ona ulaşmamın ne kadar süreceğini hesaplıyorum. Kızımla aramdaki değişken mesafeye verdiğim isim "kurtarma mesafesi", günlerimin yarısını bunu hesaplayarak geçiriyorum, yine de hep gereksiz riskler alıyorum.

"Ne yapacağıma karar verdiğimde geri dönüşü yoktu, düşündükçe tek çıkış yolu buymuş gibi geliyordu. Muhtemelen benim halimden dolayı ağlayan David'i kucakladım ve evden çıktım. Omar atın etrafında adam-

larla tartışıyor ve arada sırada başını ellerinin arasına alıyordu. Komşulardan ikisi arka taraftaki araziden onları izliyor, lafa karışmak istediklerinde uzaktan bağırarak görüş bildiriyorlardı. Gittiğimi kimse fark etmedi. Yola çıktım," diyor Carla, parmağıyla bahçe kapısının ötesini, uzakları işaret ederek, "ve yeşil eve gittim."

"Ne yeşil evi?"

Sigarasının son külü memelerinin arasına düşünce eliyle silkeleyip hafifçe üflüyor, sonra iç geçiriyor. Arabayı temizlemem gerekecek, çünkü kocam bu konularda çok titizdir.

"Biz buralılar bazen yeşil eve başvururuz, çünkü sağlık ocağına çağrılan doktorların gelmesinin saatler süreceğini biliriz, üstelik hiçbir şeyden anlamazlar, ellerinden hiçbir şey gelmez. Durum ciddiyse 'yeşil evdeki kadın'a gideriz," diyor Carla.

Nina köstebeğini benim şezlonguma, havlunun üstüne bırakıyor. Havuza doğru birkaç adım daha attığını görünce arabada oturduğum yerde dikiliyorum. Carla da izliyor, ama ortada tehlikeli bir durum gördüğünü belli edecek bir tepki vermiyor. Nina eğilip havuzun kenarına oturuyor ve ayaklarını suya sokuyor.

"O falcı değildir, zaten bunu hep açıkça söyler, ama insanların enerjisini görebilir, okuyabilir."

"Nasıl yani 'okuyabilir'?"

"Birinin hasta olup olmadığını ve negatif enerjinin vücudun neresinde olduğunu söyleyebilir. Baş ağrısını, mide bulantısını, cilt ülserini ve kanlı kusmayı geçirebilir. Vaktinde yetişilirse düşüğe çare bulabilir."

"Düşük yapan o kadar çok mu ki?"

"Her şeyin enerjiden ibaret olduğunu söyler."

"Anneannem de hep öyle derdi."

"Yaptığı şey enerjiyi bulmak, negatifse durdurmak, pozitifse de harekete geçirmektir. Kasabada ziyaretçisi

çoktur, bazen dışarıdan da gelenler olur. Hemen arkasındaki evde çocukları oturur. Yedi çocuğu var, hepsi erkek. Kadının bütün ihtiyaçlarını onlar karşılasalar da evine hiç girmedikleri söylenir. Havuza, Nina'nın yanına gidelim mi, ister misin?"

"Yok, merak etme."

Carla, "Nina!" diye bağırıyor ve Nina arabada olduğumuzu ancak o bağırınca fark ediyor.

Nina gülümsüyor, harika bir gülümsemesi var, yanakları gamzeli, burnunu büzüyor. Kalkıp köstebeğini şezlongdan alıyor ve yanımıza koşuyor. Carla geriye doğru uzanıp arka kapıyı açıyor. Sürücü koltuğunda öyle rahat hareket ediyor ki arabaya ilk kez bugün bindiğine inanmak zor.

"Sigara içmem şart Amanda, Nina kusuruma bakmasın ama bir tane daha tüttürmeden anlatmayı bitiremeyeceğim."

Aldırmadığımı gösteren bir el hareketi yapıyorum ve tekrar paketi uzatıyorum.

"Dumanı dışarı üfle," diyorum Nina arka koltuğa tırmanırken.

"Anneciğim."

"Ne var, tombik?" diyor Carla, ama Nina onu duymazdan geliyor.

"Anneciğim, lolipop kutusunu ne zaman açacağız?"

Babasının öğrettiği gibi, koltuğa yerleştikten sonra emniyet kemerini takıyor.

"Birazdan."

"*Okey*," diyor Nina.

"*Okey*," diyor Carla ve anlatmaya başlamadan önceki dramatik tavrından eser kalmadığını ancak o zaman fark ediyorum. Artık ağlamıyor, başını direksiyona dayamıyor. Araya başka şeylerin girmesine aldırmadan anlatıyor, vakti bolmuş ve geçmişe dönmekten keyif alıyor-

muş gibi. Merak ediyorum, David, acaba sahiden bu kadar değişebilmiş olabilir misin, her şeyi baştan anlatmak Carla'yı bir anlığına da olsa o çok özlediği oğluna kavuşturuyor olabilir mi?

"Kadın kapıyı açar açmaz David'i kucağına verdim. Ama böyle ezoterik insanlar epey duyarlı olurlar, dolayısıyla kadın David'i hemen yere bıraktı, bana bir bardak su verdi ve ben biraz sakinleşmeden konuşmayacağımızı söyledi. Suyu içince ruhum bedenime geri dönmüş gibi hissettim, hatta bir anlığına korkularımın saçma olabileceğini, atın hastalığının ardında belki de farklı sebepler bulunduğunu düşündüm. David televizyon sehpasının üstündeki bibloları sıraya dizerek eğlenmeye koyulmuş, kadınsa gözünü ona dikmişti. Yanına gidip bir süre oğlumla oynadı. Bir yandan da belli etmeden onu dikkatle inceliyor, arada sırada elini omzuna koyuyor ya da gözlerinin içine bakabilmek için çenesinden tutuyordu. 'At öldü bile,' dedi kadın, oysa ben henüz attan hiç bahsetmemiştim, yemin ederim. David'in hâlâ birkaç saat, en fazla bir gün vakti olduğunu, ama yakında yardımsız soluyamayacağını söyledi. 'Zehirlenmiş,' dedi, 'zehir kalbine ilerleyecek.' Suratına bakakaldım, ne kadar süre öyle durduğumu hatırlamıyorum, donup kalmıştım, hiçbir şey diyemiyordum. Sonra kadın korkunç bir şey söyledi. Insana çocuğunun nasıl öleceğinin söylenmesinden bile fena bir şey."

"Ne dedi?" diye sordu Nina.

"Hadi bakalım, lolipop kutusunu açabilirsin," diyorum.

Nina kemerini çözüyor, köstebeğini kucaklıyor ve koşar adım eve dönüyor.

"David'in bedeninin zehre direnemeyeceğini, öleceğini, ama onu nakletmeyi deneyebileceğimizi söyledi."

"Nakletmek mi?"

Carla sigarasını bitmeden söndürüyor ve sigara içme eylemi bütün enerjisini tüketmişçesine kolunu gelişigüzel dışarı sarkıtıyor.

"David'in ruhunu vaktinde başka bir bedene taşırsak zehrin bir kısmı da onunla birlikte gidecekti. İki beden arasında bölününce zehrin alt edilebilme şansı daha yüksekti. İyi sonuç vereceği kesin olmasa da bazen işe yarardı."

"Ne demek bazen? Kadın bunu önceden de yapmış mı?"

"David'i kurtarmamızın tek yolu buydu. Kadın elime bir fincan çay tutuşturdu, yavaşça içersem sakinleşip karar verebileceğimi söyledi, ama ben çayı iki yudumda bitirdim. Duyduklarımı algılamakta bile zorlanıyordum. Hissettiğim suçluluk ve korku zihnimi düğümlemişti, tepeden tırnağa titriyordum."

"Sen böyle şeylere inanır mısın ki?"

"O sırada David sendeleyip yere düştü, daha doğrusu bana sendelemiş gibi geldi ve kalkmakta gecikti. Sırtı bana dönüktü, üstünde en sevdiği kurşun asker desenli tişörtü vardı, doğrulmak için kollarını koordine etmeye çabalıyordu. Sarsak hareketler yapıyor, amaçsızca çırpınıyordu, bu halini görünce aklıma kendi başına ayağa kalkmayı öğreniyorken yaptığı hareketler geldi. Ayağa kalkmak için bu kadar uğraşmasını gerektirecek zamanı geçmişti ve kâbusun başladığını o an anladım. Benden yana döndüğünde kaşları çatıktı, yüzünde acı çekiyormuş gibi tuhaf bir ifade vardı. Yanına koşup ona sarıldım. Öyle sıkı sarıldım ki, Amanda, öyle sıkı sarıldım ki dünyada hiçbir şey ya da hiç kimse onu benden ayıramazmış gibi hissettim. Solumasını duydum, kulağımın hemen dibindeydi, hızlıca nefes alıp veriyordu. Kadın bizi nazik ama kararlı bir hareketle ayırdı. David kanepeye oturup arkasına yaslandı, gözlerini ve ağzını ovuş-

turmaya başladı. 'Gecikmeden yapmamız lazım,' dedi kadın. David'in, yani ruhunun nereye gideceğini, ona yakın olmamızın, iyi bir aile seçmemizin mümkün olup olmadığını sordum."

"Anlayamıyorum, Carla."

"Anlıyorsun, Amanda, gayet iyi anlıyorsun."

İçimden Carla'ya bütün bunların saçmalık olduğunu söylemek geliyor.

Bu senin görüşün. Önemli değil.

Böyle bir hikâyeye inanmayı beceremiyorum, acaba hikâyenin neresinde isyan etmem uygun olur, diye düşünüyorum.

"Kadın aileyi seçmemizin mümkün olmadığını söyledi," diyor Carla, "ruhun nereye gideceğini bilmek imkânsızdı. Ayrıca her naklin kendine has sonuçlar doğuracağını söyledi. Bir vücutta iki ruha yer yoktu, ruhsuz vücut da olmazdı. Nakil sonucunda David'in ruhu sağlıklı bir bedene gidecek, hastalıklı vücuda da bir yabancının ruhu gelecekti. Her ruhun birazı ayrıldığı bedende kalacak, oğlum eskisinden farklı olacaktı, yeni halini kabul etmeye hazırlıklı olmam gerekiyordu."

"Yeni halini mi?"

"Benim için en önemlisi onun nereye gideceğini bilmekti, Amanda. Kadın içinse öyle değildi, bunu bilmemek daha iyiydi. Asıl önemli olan David'i hastalıklı vücuttan kurtarmaktı, ayrıca içinde artık David olmasa da, ne olursa olsun, vücuttan benim sorumlu olacağımı anlamam lazımdı. Bu sorumluluğu üstlenmek zorundaydım."

"Ama David..."

"Ben ne yapmam gerektiğine kafa patlatırken David tekrar yanıma gelip bana sarıldı. Gözleri şişmiş, gözkapakları kızarıp gerilmiş, tıpkı atınkiler gibi kabarmıştı, ağlamıyordu, gözyaşları süzülürken ne bağırıyor ne de gözlerini kırpıştırıyordu. Halsizleşmişti ve boş bakıyor-

du. Alnını öpünce cayır cayır ateşlendiğini fark ettim. Cayır cayır yanıyordu, Amanda. Herhalde o anda David'ciğim cennetin kıyısındaydı."

Annen direksiyonu kavrıyor ve gözünü evimin bahçe kapısına dikiyor. Seni bir kez daha yitiriyor: Hikâyesinin mutlu kısmı çoktan geçti. Birkaç gün önce tanıştığımızda onun da benim gibi mevsimlik kiracılardan olduğunu, kocası yakınlarda bir yerde çalıştığı için burada yaşadıklarını sanmıştım.

Niye onun da kendin gibi kasabanın yabancısı olduğunu düşünmüştün?

Belki de giydiği son moda rengârenk bluzlar ve başının tepesindeki koca topuz yüzünden, çok sevecendi, etrafındaki her şeyden farklı ve uzak görünüyordu. Şimdiyse tekrar ağlamaya başlıyor, buna bir türlü arabamızdan çıkmaması ve Nina'nın evde yalnız oluşu da eklenince kaygılanıyorum. Nina'ya bir lolipop alıp arabaya dönmesini söylemeliydim, ama yok, uzakta olması daha iyi, bu hikâyenin Nina ile alakası olmamalı.

"Carla," diyorum.

"Kadına tamam dedim, yapabilirdi," diyor Carla. "Gereği neyse yapacaktık. Öbür odaya geçmemizi söyledi. David'i kollarıma aldığımda resmen omzuma yığıldı. Öyle sıcaktı, her yeri öyle şişmişti ki cildine dokunmak tuhaf bir histi. Kadın bir odanın kapısını açtı, koridorun en sonundaki odaydı bu. Eliyle bana eşikte beklememi işaret edip içeri girdi. Oda karanlıktı ve bulunduğum yerden ne yaptığını zar zor seçebiliyordum. Odanın ortasına alçak kenarlı koca bir leğen koydu. Leğen olduğunu su sesini duyunca anladım, suyu bir kovadan leğene dökmüştü. Kararlı bir ifadeyle yanımızdan geçerek koridora çıktı ve mutfağa yöneldi, yolun yarısında dönüp bir an David'e baktı, vücudunu inceledi, şeklini ya da belki ölçülerini ezberlemeye çalışır gibi bir hali vardı. Döndü-

ğünde yanında koca bir yumak paket ipiyle bir el vantilatörü vardı ve yeniden odaya girdi. David öyle ateşliydi ki kadın onu benden aldığında boynumla göğsümün sırılsıklam olduğunu fark ettim. Kadın çok hızlı davranmış, odanın karanlığından fırlayan elleri David'i alarak yine karanlığın içinde gözden kaybolmuştu. Oğlumu kollarımda son tutuşumdu bu. Kadın bir kez daha odadan çıktı, David yanında değildi, beni mutfağa götürdü ve bir fincan daha çay verdi. Orada beklemem gerektiğini söyledi. Evin içinde kımıldarsam istemeden başka şeyleri de kımıldatabileceğimi söyledi. Kımıldamaması gereken şeyleri. Nakil sırasında sadece gitmeye hazır olan kişinin kımıldaması gerektiğini söyledi. Böylece çay fincanını sımsıkı kavradım ve başımı duvara yasladım. Kadın başka bir şey söylemeden koridorda gözden kayboldu. David bana bir kez olsun seslenmedi, konuştuğunu veya ağladığını da duymadım. Birkaç dakika sonra odanın kapısının kapandığını duydum. Karşımda, mutfaktaki raflardan birinin üstünde, kadının yetişkin yaştaki yedi oğlu bütün bu süre boyunca koca bir çerçevedeki resimden bana baktılar. Belden yukarıları çıplaktı, güneşin altında kızarmışlardı, yere dayadıkları tırmıklarına yaslanmış gülümsüyorlardı, arkalarında yeni biçilmiş koca soya tarlası uzanıyordu. Bu halde, hiç kımıldamadan uzun süre bekledim. Tahminimce iki saat boyunca ne çay içtim ne de başımı duvardan ayırdım."

"Bu süre boyunca bir şey duydun mu?"

"Hiçbir şey duymadım. Sadece her şey bitince kapının açıldığını duydum. Sırtımı dikleştirdim, çayı kenara koydum, bedenim tepeden tırnağa gerilmişti ama yerimden kalkmaya cesaret edemedim. Kalkmama izin olup olmadığını bilmiyordum. Kadının ayak sesini duydum, artık tanıyabiliyordum, ama başka bir şey duymadım. Ayak sesi yolun yarısında kesildi, kadın henüz görüş ala-

nıma girmemişti. Derken ona seslendi. 'Hadi, David,' dedi, 'seni annene götüreceğim.' Sandalyemin kenarını sımsıkı kavradım. Onu görmek istemiyordum, Amanda, tek istediğim kaçmaktı. Çaresizliğe kapılmıştım. Onlar mutfağa gelene kadar evin ön kapısına ulaşıp ulaşamayacağımı tarttım kafamda. Ama kımıldayamıyordum. Derken onun ayak sesini duydum, ahşap zemine hafifçe basıyordu. Kısa ve güvensiz adımları David'iminkine hiç mi hiç benzemiyordu. Dört-beş adımda bir ayak sesi kesilince kadınınki de kesiliyordu. Mutfağa ulaşmak üzereydi. Her nasılsa kuru çamur ya da tozla lekelenmiş minik eli duvarı yokladı ve tutundu. Göz göze geldik, ama ben hemen bakışımı kaçırdım. Kadın bana doğru iteleyince David birkaç adım daha attı ve tam yere kapaklanacakken dönüp masaya tutundu. Sanırım bütün bu süre boyunca soluğumu tutmuştum. Yeniden nefes aldığım anda o hiçbir yere tutunmadan bana doğru bir adım attı ve irkilip arkama yaslandım. Kıpkırmızıydı, terliyordu. Çıplak ayakları ıslaktı ve bastığı yerlerde bıraktığı nemli ayak izleri şimdiden kurumaya başlamıştı."

"Ona sarılmadın mı, Carla? Onu kollarına almadın mı?"

"Kirli ellerine bakakaldım. Tırabzana tutunurmuş gibi masanın kenarını iki eliyle kavrayarak ilerlemeye devam etti, bileklerini işte o zaman gördüm. Hem bileklerinde hem biraz daha yukarısında cildinde izler vardı, bilezik gibi çizgiler, belki de paket ipinin eseriydi. 'Gaddarca görünebilir,' dedi kadın, yanıma yaklaşırken, bir gözü vereceğim tepkide, diğeriyse David'in bir sonraki adımındaydı, 'ama gidenin sadece ruh olması için böyle yapmak şart.' Uzanıp oğlumun bileklerini sıvazladı ve kendi kendini bağışlarcasına, 'Vücudun kalması lazım,' diye ekledi. Esnedi, mutfağa döndüğünden beri habire esnediğini fark ettim. Naklin etkisiyle esnediğini, aynısı-

nın David'e de olacağını, tamamen uyanana kadar ağzını açа açа esnemesi, her şeyi dışarı atması, 'iyice çıkarması' gerektiğini söyledi."

"Ya David?" diye soruyorum.

"Kadın yanımdaki sandalyeyi çekip David'e oturmasını işaret etti."

"Ya sen? Zavallıcığa hiç dokunmadın mı?"

"Sonra kadın yeniden çay koydu, bir yandan da gözucuyla bizi izliyordu, buluşmamıza dikkat kesilmişti. David sandalyeye zar zor tırmandı, ona yardım etmeye elim varmadı. Oturup ellerine bakakaldı. Kadın, 'Bol bol esnemek gerek,' dedi ve ağzını örtüp uzun uzun esnedi. O da çayını alıp masaya oturdu ve David'i dikkatle izlemeye koyuldu. Her şeyin yolunda gidip gitmediğini sordum. 'Beklediğimden daha iyiydi,' dedi. Nakil zehrin bir kısmını beraberinde götürmüştü, artık iki vücuda bölünen zehir savaşı kaybedecekti."

"Ne demek bu?"

"David hayatta kalacaktı. Hem David'in vücudu hem de yeni vücudundaki David."

Carla'ya bakıyorum, Carla da bana bakıyor, dudaklarında palyaço gülümsemesi gibi, sahte olduğu bariz bir gülümseme var, bir an kafam karışıyor ve bütün bunların fazlaca uzamış bir eşek şakası olduğunu düşünüyorum. Ama şöyle diyor:

"Yeni David'im işte böyle ortaya çıktı. Tam bir canavar."

"Carla, kızma ama Nina'nın nerede olduğuna bakmam lazım."

Başını olumlu anlamda sallıyor ve bakışını yeniden direksiyondaki ellerine çeviriyor. Hareketlenip arabadan çıkmaya hazırlanıyorum, Carla ise peşimden gelmeye niyetli görünmüyor. Bir an tereddüt etsem de fikrim değişmiyor ve artık Nina için gerçekten kaygılanmaya başlıyo-

rum. Nerede olduğunu bilmiyorsam kurtarma mesafemi nasıl ölçebilirim ki? Arabadan çıkıp eve doğru yürüyorum. Hafif bir esinti var, koltukta oturmaktan terleyen sırtımda ve bacaklarımda rüzgârı hissediyorum. Derken Nina'yı camın ardında görüyorum, salondaki sandalyelerden birini peşi sıra çekiştirerek mutfağa götürüyor. Her şey yolunda, diye düşünüyorum, ama eve doğru ilerlemeyi sürdürüyorum. Her şey yolunda. Verandanın üç basamağını tırmanıyorum, telli kapıyı açıyorum ve içeri girip kapıyorum. Sürgüyü çekiyorum, çünkü hep böyle yaparım, içgüdüsel bir şey, ve alnımı sinekliğe yaslayıp gözümü arabaya, sürücü koltuğunun tepesindeki kızıl topuza dikiyorum, her türlü harekete karşı tetikteyim.

Sana "canavar" demiş olması aklımdan çıkmıyor. Böyle bir şeye dönüşmüş olman zaten üzücüyken üstüne bir de annen sana "canavar" diyor.

Yanılıyorsun ve bu durum anlattıklarını kötü etkileyecek. Ben normal bir çocuğum.

Normal bir durum değil bu, David. Karanlıktan başka bir şey görmüyorum ve kulağıma fısıldıyorsun. Bütün bunların gerçek olup olmadığını bile bilmiyorum.

Hepsi gerçek, Amanda. Yatağının yanında diz çökmüş haldeyim, sağlık ocağının odalarından birindeyiz. Az vaktimiz var ve kurtçukların ortaya çıktığı ânı vakit dolmadan önce bulmalıyız.

Ya Nina? Bütün bunlar gerçekse Nina nerede? Tanrım, Nina nerede?

Bu önemli değil.

Tek önemli olan bu.

Önemli değil.

Yeter, David, devam etmek istemiyorum.

İlerlemeyeceksek yanında durmamın bir anlamı yok. Çıkıp gideceğim ve yalnız kalacaksın.

Hayır, lütfen gitme.

Öyleyse söyle, şu an bahçede ne oluyor? Evin kapısındasın, alnını sinekliğe yaslamışsın.

Evet.

Ya sonra?

Topuzun koltuğun tepesinde kımıldandığını görüyorum, Carla iki yana bakıyor olmalı.

Başka? Tam o anda başka ne oluyor?

Vücudumun ağırlığını bir bacağımdan ötekine aktarıyorum.

Niye?

Rahatlamak için, çünkü ayakta durmak son zamanlarda beni çok yoruyor. Bir seferinde bunu kocama söylediğimde bunalımda olabileceğimi söylemişti, Nina doğmadan önceydi. His yine aynı, ama artık her şeyin önüne geçmiyor. Sadece biraz yorgunum, kendime böyle diyorum, gündelik dertlerin altında herkesten fazla eziliyor olabileceğimi düşünmek beni korkutuyor.

Peki sonra ne oluyor?

Nina yanıma gelip bacaklarıma sarılıyor.

"N'oldu anne?"

"Şşşt."

Beni bırakıyor, o da sinekliğe yaslanıyor. Derken arabanın kapısı açılıyor. Carla'nın önce bir bacağı görünüyor, hemen sonrasında da öbürü. Nina elimi tutuyor. Carla boylu boyunca beliriyor, çantasını kavrayıp bikinisini düzeltiyor. Yüzünü eve dönüp orada dikildiğimizi görmesinden korkuyorum, ama böyle yapmıyor, bahçenin öbür tarafındaki terliklerinin yanına da gitmiyor, çantasını kolunun altına sıkıştırıp dosdoğru bahçe kapısına yürüyor. Üstünde sanki yürürken özen göstermesini gerektiren uzun bir elbise varmış gibi sırtını dikerek dümdüz ilerliyor. Nina elimi ancak annen sokağa ulaşıp bahçeyi çevreleyen çalıların ardında kaybolduğunda bırakıyor. Nina şimdi nerede, David? Bunu öğrenmem gerek.

Kurtarma mesafesinden biraz daha bahset.

Duruma göre değişir. Mesela evdeki ilk anlarımızda Nina'yı hep yakınımda istiyordum. Evin kaç çıkışı olduğunu öğrenmem, yer döşemesindeki kıymıklı kısımları tespit etmem, merdivendeki gıcırtının bir tehlike işareti olup olmadığını kontrol etmem gerekliydi. Bütün bunları Nina'ya ilettim, korkak bir kız değildir ama söz dinler, ve ertesi gün aramızdaki görünmez ip biraz daha uzadı, mevcutsa da daha gevşekti, bize ara sıra bağımsızlık kazandırıyordu. Kurtarma mesafesi önemli mi yani?

Çok önemli.

Nina'yla el ele mutfağa gidiyoruz. Onu bir tabureye oturtup tonbalıklı küçük bir salata hazırlıyorum. Nina kadının gittiğine emin olup olmadığımı soruyor, evet dediğimde taburesinden ayrılıp koşar adım mutfaktan çıkıyor, bahçeye açılan kapıdan geçip kahkahalar eşliğinde evin etrafında bir tur atıyor ve yeniden içeri giriyor. Bütün bunlar bir dakikadan az sürüyor. İsmini seslendiğimde sofraya oturup biraz salata yiyor, sonra da evin etrafında bir tur daha atmak için dışarı çıkıyor.

Niye böyle yapıyor?

Geldiğimizden beri böyle bir huy edindi, her gün öğle yemeği saatinde iki-üç tur atıyor.

Bu önemli, kurtçuklarla bağlantılı olabilir.

Nina büyük pencerenin ardından her geçişinde durup yüzünü cama yapıştırıyor ve bakışıp gülüşüyoruz. Enerji patlamaları hoşuma gitse de bu kez attığı turlar beni tedirgin ediyor. Carla'yla aramda geçen konuşma yüzünden Nina'yla aramızdaki ip gerildi ve kurtarma mesafesi yine arttı. Altı yıl önceki David'den ne kadar farklısın? Annene nasıl korkunç şeyler yaptın da seni evlatlıktan reddediyor? Bu sorular kafamdan hiç çıkmıyor.

Ama asıl önemli olan bunlar değil.

Nina salatasını bitirince beraber arabaya gidiyoruz,

elimizde boş alışveriş torbaları var. Nina arkaya oturup emniyet kemerini takıyor ve soru yağmuruna başlıyor. Kadının arabadan indikten sonra nereye gittiğini öğrenmek istiyor, nereden yiyecek alacağımızı öğrenmek istiyor, kasabada başka çocuklar var mı, köpeklere elini sürebilir mi, evin çevresindeki bütün ağaçların sahibi biz miyiz, öğrenmek istiyor. Buradaki insanların bizim dilimizi konuşup konuşmadıklarını her şeyden çok merak ettiğini söylerken bir yandan da emniyet kemerini çekiştiriyor. Arabanın kül tablası temiz ve camları yukarıda. Kendi camımı indirirken Carla'nın bunları hangi ara yapmış olabileceğini düşünüyorum. İçeri serin bir esinti dolarken güneş artık iyiden iyiye yakmaya başlıyor. Yola çıkıyor ve ağır ağır ilerliyoruz, ben böyle gitmeyi tercih ederim ama arabayı kocam kullandığında imkânsızdır. Araba kullanmayı ancak böyle anlarda kaldırabilirim, tatildeyken, kasabadaki evlerle çiftliklerin arasında uzanan mıcır kaplı toprak yollarda, çukurların uzağından geçerek. Şehirdeyken kullanamam, şehir beni aşırı derecede tedirgin eder. Böyle ayrıntıların önemli olduğunu söylemiştin.

Evet.

Kasabanın merkeziyle aramızda on iki uzun sokak bulunuyor ve yaklaştıkça evler mütevazılaşıp küçülüyor, yan yana tıkışıyor, hemen hiçbirinin bahçesi yok ve etrafta daha az ağaç var. Asfalt kaplı ilk yol, kasaba merkezini bir uçtan öbürüne geçen, on küsur sokak uzunluğundaki bulvar. Yol asfaltlı olmasına asfaltlı, ama üstünde öyle çok toprak var ki arabayla giderken pek fark hissedilmiyor. Kasabaya ilk inişimiz bu, Nina'ya önümüzde koca bir gün olduğunu söylüyorum, rahatça alışveriş yapabilir, akşam yemeğinde ne yiyeceğimizi düşünebiliriz. Kasaba meydanında küçük bir sokak pazarı kurulmuş, yolumuza yürüyerek devam etmek için arabayı park ediyoruz.

"Köstebeği arabada bırakalım," diyorum Nina'ya.

Bana, "Tamam hanımefendi," diye karşılık veriyor, çünkü bazen şaka olsun diye soylu hanımlar gibi konuşup güleriz.

"Ne dersiniz madam, biraz yerfıstığı şekerlemesi alalım ister misiniz?" diye soruyorum, arabadan inmesine yardım ederken.

"Bizce uygun," diyor Nina, oldum olası resmî konuşmalarda çoğul kullanıldığını zannettiği için.

Çoğul kullanması hoşuma gitti.

Sokak pazarı toplam yedi tane derme çatma tezgâhtan oluşuyor, bazıları masadan bozma pazarcı sehpaları, bazılarıysa yere serili çadır bezlerinden ibaret. Ama sattıkları yiyecekler güzel, çiftliklerden gelen ya da ev yapımı ürünler. Meyve, sebze ve bal alıyoruz. Señor Geser tam buğday ekmeği yapan bir fırın tavsiye etmişti –galiba kasabada meşhurmuş–, oraya da uğruyoruz. Karnımız iyice doysun diye üç ekmek satın alıyoruz. Tezgâhta duran iki ihtiyar adam Nina'ya süt reçeli dolgulu bir Alman çöreği hediye ediyorlar ve Nina tadına bakıp, "Lezzeti şahane! Pek beğendik!" dediğinde ihtiyarların gülmekten gözleri yaşarıyor. Havuzda kullanmak için şişme oyuncakları nerede bulabileceğimizi sorunca en yakın Casa Hogar mağazasının yolunu tarif ediyorlar. Bulvarın karşı kaldırımına geçip göl yönünde üç sokak yürümemiz gerekecek, enerjimiz bol olduğu için alışveriş torbalarımızı arabaya bırakıp yürümeye başlıyoruz. Casa Hogar'da Nina şişme bir orka seçiyor. Zaten başka model olmasa da Nina özenle seçmiş gibi kararlılıkla onu gösteriyor. Ben parayı öderken Nina yanımdan ayrılıyor. Arkamda bir yerlerde, elektrikli ev aletleri ve bahçe ürünleriyle dolu rafların arasında yürüyor, onu görmesem de kurtarma mesafesinin ipi geriliyor ve nerede olduğunu kolayca tahmin edebilecek hale geliyorum.

"Başka bir isteğiniz var mıydı?" diye soruyor kasadaki kadın.

Tiz bir çığlık konuşmamızı kesiyor. Nina'ya ait değil, aklımdan ilk geçen bu. Tiz ve kesik kesik bir çığlık, bebekleri taklit etmeye çalışan bir papağanınki gibi. Nina mutfak reyonu koridorundan koşarak geliyor. Heyecan içinde, hem eğleniyor hem korkuyor gibi bir hali var, bacaklarıma sarılıyor ve gözünü koridorun ucuna dikiyor. Kasiyer bıkkınlıkla iç geçiriyor ve yerinden çıkmak için arkasını dönüyor. Nina elimi çekiştiriyor, koridorda kadının peşinden gitmemizi istiyor. İlerimizde kadın ellerini yumruk yapıp beline koymuş dikiliyor, kızgın bir hali var.

"Sana ne dedim ben? Ne demiştik, Abigail?"

Çığlıklar tekrarlanıyor, yine kesik kesik ama çok daha alçak sesle, adeta çekingenleşerek.

"Hadi, yürü."

Kadın kolunu öbür koridora uzatıyor ve bize döndüğünde elini küçücük bir el tutuyor. Koridorun ucunda yavaşça bir kız çocuğu beliriyor. Hâlâ oyunculuk ettiğini zannediyorum, çünkü öyle çok topallıyor ki bir maymunu andırıyor, derken bacaklarından birinin kısacık olduğunu fark ediyorum, ayağı dizinin hemen altından başlıyor sanki. Bize bakmak için başını kaldırdığında alnını görüyoruz, kafasının yarısından fazlasını kaplayan dev bir alnı var. Nina elimi sımsıkı kavrıyor ve her gerildiğinde yaptığı gibi kıkırdıyor. Nina'nın böyle bir çocuğu görmesi iyi oldu, diye düşünüyorum. Hepimizin aynı doğmadığımızı bilmeli, korkmamayı öğrenmeli. Ama bir yandan da benim kızım böyle olsaydı ne yapacağımı düşünüyorum. Korkunç bir şey, diye aklımdan geçirirken annenin anlattıkları geliyor aklıma. Seni düşünüyorum, ya da öteki David'i, annesini acaba parmağı mı eksik diye tedirgin eden David'i. Böylesi daha da beter, diye düşünüyorum. Ben tezgâhtar kadın kadar güçlü davrana-

mazdım. Kadın ise kızı sabırla sürükleyerek bize doğru geliyor, üstünde toz varmış da silkelemek istermiş gibi elini kızın başında gezdiriyor, eğilip kulağına tatlılıkla bir şeyler söylüyor, bizim hakkımızda bir şeyler diyor ama duyamıyoruz. O kızı tanıyor musun, David?

Evet, tanıyorum.

Vücudunda senin de bir parçan var mı?

Bunlar annemin anlattığı hikâyeler. Senin de benim de buna vaktimiz yok. Kurtçukları bulmamız lazım, tıpkı kurtçuğa benzeyen şeyleri ve tam vücuduna ilk kez değdikleri anı.

"Bu kim, anne?" diyor Nina.

Soylu hanımlar gibi konuşmuyor artık. Yanımıza yaklaştıklarında Nina birkaç adım geriliyor, oradan gitmemizi istiyor. Yol vermek için kenardaki fırınlara yaslanıyoruz. Kızın boyu Nina'nınkiyle aynı ama yaşını tahmin etmek zor, sanırım daha büyük, belki senin yaşındadır.

Vakit kaybetme.

Annenin büyük ihtimalle bu kızı tanıdığını düşünüyorum, kızı ve annesini, hikâyelerini biliyor olmalı; ben anneni düşündüğüm sırada kadın kasanın başına dönüyor, küçük kız ise boyu kısa olduğundan tezgâhın ardında gözden kayboluyor. Kadın yazarkasanın düğmesine basıyor ve dudaklarında buruk bir gülümsemeyle para üstümü uzatıyor, iki eli de meşgul, bir eli düğmede, öbürü paramı tutuyor, bense daha biraz önce kızın elinden tutmayı nasıl başardığını düşünürken şimdiyse onu bırakmayı nasıl başardığına kafa yoruyorum ve para üstünü alırken suçluluk ve pişmanlıkla defalarca teşekkür ediyorum.

Başka?

Eve dönüyoruz, Nina'nın uykusu var. Geç saatte öğle uykusu iyi gelmez, sonra akşam olunca uykusu kaçar, ama tatildeyiz, bunun için buradayız, biraz gevşeye-

bilmek için bunu kendi kendime hatırlatıyorum. Ben aldığımız şeyleri yerleştirirken Nina salondaki kanepede derin bir uykuya dalıyor. Nasıl uyuduğunu bilirim, ansızın uyandırılmadıkça en az bir-iki saat kımıldamadan böyle kalabilir. Derken aklıma yeşil ev geliyor, acaba çok uzak mıdır diye düşünüyorum. Yeşil ev sana tedavi uygulayan kadının evi.

Evet.

Seni zehirlenmekten kurtaran kadının.

Önemli değil.

Nasıl olmaz? Anlamamız gereken kısım bu.

Hayır, asıl önemli olan bu değil, bunun aradığımız anla hiçbir alakası yok. Konudan sapma.

Ama tehlikeyi ölçmem gerek, bu ölçümü yapmazsam kurtarma mesafesini hesaplamam zorlaşır. Tıpkı ilk geldiğimizde evi ve çevresini baştan aşağı kontrol ettiğim gibi şimdi de yeşil evi görmem, önemini anlamam gerek.

Şu kurtarma mesafesi dediğin şeyi ölçmeye ne zaman başladın?

Annemden miras kaldı. "Seni yakınımda istiyorum," derdi bana. "Kurtarma mesafesini bozmayalım."

Annen önemli değil, devam et.

Şimdi evden uzaklaşıyorum. Her şey yolunda, diye düşünüyorum, yürüyerek oraya on küsur dakikada varabileceğime eminim. Nina derin bir uykuda ve uyandığında yalnızsa sakin olup beni beklemesi gerektiğini bilir, şehirdeki evimizdeyken sabahları alışveriş için bir koşu aşağı indiğim zamanlardan alışığız buna. Gölün aksi yönüne ilk kez gideceğim, sırtımı göle vererek yeşil ev yönünde yürümeye başlıyorum. "Er ya da geç kötü bir şey olacak," derdi annem, "o an geldiğinde seni yakınımda istiyorum."

Annen önemli değil.

Evleri ve çiftlikleri, tarlaları ve kırları görmek hoşuma gidiyor, böyle saatlerce yürüyebileceğimi düşünüyorum.

Olabilir. Ben de aynı şeyi geceleri yaparım.

Carla izin veriyor mu ki?

Şimdi benden bahsetmemiz hata olur. Yürüyüş sırasında vücudundaki his nasıl?

Hızlı yürüyorum, nefes alıp verişimin ritme girmesi, düşünce akışımın yavaşlaması, yürüyüşten ötesini düşünmemek hoşuma gider.

Bu iyi.

Carla'nın arabadayken elini nasıl oynattığını hatırlıyorum. "Biz buralılar öbür taraftan çıkarız," demişti. Kolunu sağa uzatınca sigarayı tutan eli ağzımın hizasına gelmiş, bahsettiği yönü sigarasıyla işaret etmişti. O taraftaki evlerin arazisi çok daha büyük. Hatta bazıları tarla olarak kullanılıyor, geniş arsalar arkaya doğru yarım hektar daha uzanıyor, buğday ya da ayçiçeği ekili birkaç tanesi hariç hemen hepsinde soya var. İki-üç arsayı geçtikten sonra, dizi dizi kavak ağaçlarının arkasında, sağ tarafta daha dar bir yol beliriyor, küçük ama derin bir dere yola paralel akıyor.

Evet.

Derenin kıyısında daha mütevazı birkaç ev var, suyun oluşturduğu karanlık ve ince çizgiyle komşu arsanın tel örgülü çiti arasına sıkışmışlar. Sondan bir önceki ev yeşile boyalı. Rengi solmuşsa da halen çarpıcı, manzaranın ortasında göze batıyor. Bir an duruyorum ve çimenlikte bir köpek beliriyor.

Bu önemli.

Niye? Neyin önemli neyin önemsiz olduğunu anlamam lazım.

Köpeğe ne oluyor?

Hızla soluyor ve kuyruk sallıyor, arka ayaklarından biri eksik.

Evet, bu çok önemli, aradığımız şeyle yakından alakalı.

Köpek yolun karşısına geçiyor, bir an durup bana baktıktan sonra evlere doğru yürümeyi sürdürüyor. Görünürde kimseler yok, acayiplikleri hep bir uyarı olarak algıladığım için dönüşe geçiyorum.

Şimdi bir şey olacak.

Evet. Kiraladığımız eve yaklaşırken Carla'nın kapıda beklediğini görüyorum. Kapıdan birkaç adım uzaklaşıyor ve yukarı, belki de odaların pencerelerine bakıyor. Üstünde kırmızı bir pamuklu elbise var ve omuzlarındaki askılara bakılırsa bikinisi hâlâ içinde. Eve girmiyor, beni dışarıda bekliyor, her seferinde dışarıda gevezelik eder, güneşleniriz, ama ben biraz daha limonata almak ya da güneş kremi sürmek için içeri girdiğimde Carla hep dışarıda beklemeyi tercih eder.

Evet.

Şimdi beni görüyor. Bana bir şey söylemek istiyor ama yaklaşmalı mı yoksa yaklaşmamalı mı kestiremiyor. Karar veremiyormuş gibi bir hali var. Derken hissediyorum, öyle net bir his ki korkuyorum, ip geriliyor, kurtarma mesafesi değişiyor.

Bu kısım doğrudan aradığımız anla alakalı.

Carla bir hareket yapıyor, neler olduğunu anlamıyormuş gibi ellerini kaldırıyor. Bir şeylerin ters gittiğini hissederek korkuya kapılıyorum.

"Ne var? N'oldu?" diye soruyorum bağırarak, adımlarımı hızlandırıyorum.

"Senin evinde. David senin evinde."

"Ne demek benim evimde?"

Carla kızımın üst kattaki odasının penceresini işaret ediyor. Cama bir avuç dayalı, sonra Nina beliriyor, dudaklarında bir gülümseme, herhalde bir tabureye ya da çalışma masasına çıkmış, beni görünce camın arkasından el sallıyor. Keyfi yerinde ve sakin görünüyor, bir an şük-

rediyorum, neyse ki içimdeki felaket hissi yanlış alarm vermiş.

Oysa bu doğru değil.

Hayır. Nina bir şey söylüyor ama onu duyamıyorum, tekrar söylüyor, ellerini megafon gibi ağzına götürüyor, heyecanlanıyor. Derken aklıma geliyor, hava sıcak olduğu için evden çıkarken bütün pencereleri açık bırakmıştım, üst kattakileri de alt kattakileri de, oysa şimdi hepsi sımsıkı kapalı.

"Anahtarın var mı?" diye soruyor Carla. "İki kapıyı da açamadım."

Koşarcasına ön kapıya gidiyorum, Carla da peşimden koşuyor.

"Hemen içeri girmeliyiz," diyor Carla.

Çılgınlık bu, diye düşünüyorum, David küçücük bir çocuk. Ama acele etmemeyi başaramıyorum. Öyle gerginim ki cebimdeki anahtarları parmaklarımın arasında tutmama rağmen elimi bir türlü cebimden çıkaramıyorum.

"Çabuk, çabuk," diyor Carla.

Bu kadınla arama mesafe koymalıyım, diye düşündüğüm sırada anahtarları cebimden çıkarmayı başarıyorum. Kapıyı açıyorum ve Carla'nın peşimden içeri gelmesine izin veriyorum, hemen arkamda. Henüz tam alışamadığım bir evde kızımı aramak, korkudan ismini telaffuz edememek kâbus gibi. Basamakları çıkıyorum, Carla da peşimden geliyor. Annen sonunda eve girecek cesareti bulduğuna göre durum çok feci olmalı diye düşünüyorum.

"Çabuk, çabuk," diyor.

Bu kadını derhal evimden çıkarmalıyım. Merdivenin basamaklarını birkaç sıçrayışta tırmanıyoruz. Üst kattaki sahanlığın iki yanında karşılıklı ikişer oda var. İlkinde kimse yok, burası Nina'nın bana el salladığı oda, gerekli görünmese de içeride bir süre daha dikiliyorum,

çünkü bir yerlere saklanmış olabilecekleri aklıma geliyor. Ikinci odada da yoklar, kenara köşeye, akla gelmeyecek yerlere bakıyorum, zihnim olağanüstü bir şeyle yüzleşmek için belli belirsiz hazırlanıyor sanki. Üçüncü oda benimki. Öncekiler gibi buranın da kapısı kapalı, hızla açıp içeri giriyorum. David karşımda. Demek David bu, diyorum içimden. Seni ilk kez görüyorum.

Evet.

Odanın ortasında ayaktasın, bizi bekliyormuş gibi yüzün kapıya dönük. Belki de bütün bu telaşın sebebini merak ediyorsun.

Sana, "Nina nerede?" diye soruyorum.

Cevap vermiyorsun.

O anda Nina'nın nerede olduğunu bilmiyorum, üstelik seni tanımıyorum.

Çığlık çığlığa, "Nina nerede?" diye tekrarlıyorum.

Telaşım seni ne korkutuyor ne de şaşırtıyor. Yorgun, bıkkın görünüyorsun. Cildindeki beyaz lekeler olmasa normal ve sıradan çocuklardan farkın kalmayacak. O sırada böyle düşünmüştüm.

"Anneciğim." Ses Nina'ya ait.

Sahanlığa dönüyorum. Kızım Carla'nın eline sımsıkı yapışmış, korkuyla bana bakıyor.

"Neler oluyor?" diyor Nina kaşlarını çatarak, ağladı ağlayacak.

"İyi misin? İyi misin, Nina?" diye soruyorum.

Nina tereddüt ediyor, belki de beni öfkeli gördüğü için, hem Carla'ya kızgınım hem de Carla'nın delilikle-rine.

"Bu delilik," diyorum annene, "sen tamamen delirmişsin."

Nina annenin elini bırakıyor.

Yalnız başınasın, diyorum içimden, bu kadını bir an önce evden çıkarsan iyi edersin.

"David hep böyledir zaten." Carla'nın gözleri doluyor.

"David hiçbir şey yapmadı!" diyorum sesimi yükselterek, bu kez deliye benzeyen benim. "Hepimizi korkutup duran asıl sensin, tutturmuşsun bir..."

Sana bakıyorum. Gözlerin kızarık, gözlerinle ağzının etrafındaki tenin normalden ince, biraz daha pembemsi.

"Git," diyorum Carla'ya, ama sana bakıyorum.

"Gidelim, David."

Annen seni beklemiyor. Arkasını dönüp basamakları iniyor. İnerken sırtı dik, kırmızı elbisesi ve altın rengi bikinisiyle gayet zarif görünüyor. Nina'nın küçük ve pürüzsüz elinin çekinerek elimi kavradığını duyumsuyorum. Sen yerinden kımıldamıyorsun.

"Annenle git," diyorum sana.

Karşı çıkmıyorsun, cevap da vermiyorsun. Öylece duruyorsun, için sönmüş sanki. Yerinden kımıldamaman canımı sıkıyor ama şu an asıl canımı sıkan Carla; evden çıktığına emin olmak için aşağı inmeyi tercih ediyorum. Ağır hareket etmem gerekiyor, çünkü elimi bırakmayan Nina'nın adımlarının hızıyla ilerliyorum. Mutfakta Carla tam çıkmak üzereyken bana bir şey söyleyecekmiş gibi dönüyor, ama bakışımı görünce vazgeçiyor ve bir şey demeden dışarı çıkıyor. Aradığımız an dediğin nokta bu mu?

Hayır, bu değil.

Ne aradığımı tam olarak bilmezsem iş zorlaşıyor.

Vücudunda hissedeceğin bir şey. Ama fark edilmesi neredeyse imkânsız, tetikte olmamız lazım.

Demek ayrıntılar bu yüzden böyle önemli.

Evet, bu yüzden.

Peki nasıl oldu da aramıza bu kadar çabuk girmenize izin verebildim? Bu derece bir tehlike ve delilik söz

konusuyken nasıl oldu da Nina'yı uyurken birkaç dakikalığına yalnız bırakabildim?

Aradığımız an bu değil. Şimdi bunla vakit kaybetmeyelim.

Niye bu kadar hızlı ilerlememiz gerekiyor, David? Vaktimiz az mı?

Hem de çok az.

Nina hâlâ mutfakta, şaşkın bir ifadeyle suratıma bakıyor, korkusuyla tek başına mücadele ediyor. Oturması için bir tabure çekiyorum ve atıştırmalık bir şeyler çıkarıyorum. Çok gergin olsam da ellerimi meşgul tutmak kızıma açıklamada bulunmamak için iyi bir bahane, bana düşünmek için vakit kazandırıyor.

"David de yiyecek mi?" diyor Nina.

Çaydanlığı ocağa koyup tavana bakıyorum. Senin gözlerini düşünüyorum, hâlâ odanın ortasında dikilip dikilmediğini merak ediyorum.

Niye? İşte bu önemli.

Bilmiyorum, şimdi düşünüyorum da, beni asıl korkutan sen değilsin.

Nedir peki?

Ne olduğunu biliyor musun, David?

Evet, kurtçuklarla alakalı, aradığımız âna giderek daha fazla yaklaşıyoruz.

Sırtımı dikleştirip dikkat kesiliyorum.

Niye, ne oluyor?

Çünkü dışarıda seni görüyorum, bahçedesin, oraya nereden geçip indiğini anlayamıyorum. Gözümü merdivenden bir an olsun ayırmamıştım. Carla'nın bahçede bıraktığı terliklere yaklaşıp onları yerden alıyorsun, havuzun kenarına gidip suya atıyorsun. Etrafa bakınınca Carla'nın havlusuyla eşarbını görüyorsun, onları da alıp suya atıyorsun. Sandaletlerimle gözlüğüm biraz ötende, onları görüyorsun ama ilgini çekmiyorlar. Güneşin altın-

da olduğun için vücudunda biraz önce fark etmediğim başka lekeler dikkatimi çekiyor. Çok belirgin değiller, biri alnının sağ tarafıyla ağzının neredeyse tamamını kaplıyor, kolların ve bacakların da lekelerle kaplı. Carla'ya benziyorsun ve lekelerin olmasa gerçekten güzel bir çocuk olacağını düşünüyorum.

Başka?

Sakinleşiyorum. Çünkü gidiyorsun ve gittiğinde nihayet sakinleşebiliyorum. Pencereleri açıyorum, salondaki kanepeye oturuyorum. Burası stratejik bir nokta, çünkü insan hem ön kapıyı, bahçeyi ve havuzu görebiliyor hem de öbür tarafta mutfağı denetleyebiliyor. Nina yerinden kalkmadan önündeki kurabiyeleri bitiriyor, evin çevresinde enerjik turlar atması için iyi bir zaman olmadığını anladığı belli.

Daha başka?

Bir karar alıyorum. Burada daha fazla kalmak istemediğimi fark ediyorum. Kurtarma mesafesinin ipi öyle gergin hale geldi ki kızımdan birkaç metreden fazla ayrılabileceğimi sanmıyorum. Ev, çevresi, kasabanın tamamı gözüme güvensiz görünüyor ve riske girmek için hiçbir sebep yok. Bir sonraki hamlemin çantalarımızı toplayıp buradan ayrılmak olacağını gayet iyi biliyorum.

Endişenin sebebi ne?

Evde bir gece daha geçirmek istemiyorum, ama yola hemen çıksak bile karanlıkta saatlerce araba kullanmak zorunda kalacağım. Kendi kendime alt tarafı korktuğumu söylüyorum, en iyisi biraz dinlenip olanları yarın sakin kafayla düşünmek. Ama gece berbat geçiyor.

Niye?

Çünkü iyi uyumuyorum. Defalarca uyanıyorum. Odanın aşırı büyük olmasının da uykuma etki edebileceği geçiyor aklımdan. Son kez uyandığımda dışarısı hâlâ karanlık. Yağmur yağıyor, ama gözlerimi açtığımda beni

alarma geçiren bu değil, Nina'nın gece lambasından yansıyan mor gölgeler. Sesleniyorum ama Nina karşılık vermiyor. Yataktan kalkıp üstüme sabahlığımı geçiriyorum. Nina odasında değil, banyoda da değil. Merdivenin korkuluğuna tutuna tutuna aşağı kata iniyorum, hâlâ uyku sersemiyim. Mutfağın ışığı yanıyor. Nina masanın başında oturuyor, çıplak ayacıkları sandalyeden sarkıyor. Acaba uyurgezer çocuklar böyle mi olur, Carla geceleri senin yatağını boş görüp seni evde bulamadığında sen de böyle şeyler mi yapıyordun, diye düşünüyorum. Ama herhalde bunların şimdi önemli yoktur, değil mi?

Yok.

Mutfağa doğru birkaç adım daha atınca masanın karşı tarafında kocamın oturduğunu fark ediyorum. Gözlerime inanamıyorum, içeri girdiğini nasıl olur da duymam? Hafta sonuna kadar gelmeyecekti. Kapının eşiğine yaslanıyorum. Bir şeyler oluyor, bir şeyler oluyor, diyorum içimden, ama uykumdan sıyrılıp ayılmayı bir türlü beceremiyorum. Kocam ellerini masanın üstünde kavuşturmuş, başını Nina'ya doğru eğmiş, kaşları çatık halde onu izliyor. Sonra dönüp bana bakıyor.

"Nina'nın sana söylemek istediği bir şey var," diyor.

Nina ise babasına bakıyor ve ellerini onunkiler gibi masanın üstünde kavuşturuyor. Hiçbir şey söylemiyor.

"Nina..." diyor kocam.

"Ben Nina değilim," diyor Nina.

Sırtını sandalyenin arkalığına yaslayıp daha önce hiç yapmadığı bir biçimde bacak bacak üstüne atıyor.

"Annene niçin Nina olmadığını söyle," diyor kocam.

Nina, "Bu bir deney, Señora Amanda," diyor ve masada duran bir konserve tenekesini bana doğru itiyor.

Kocam konserveyi tutup etiketini göreyim diye çeviriyor. Bezelyeymiş, hiç satın almadığım ve almayacağım bir marka. Tenekenin boyu bizim aldıklarımızdan

büyük, farklı bir tür bezelye, çok daha kart ve ucuz. Aileme asla yedirmeyeceğim bir ürün ve Nina'nın bizim aldığımız şeylerin arasından çıkarmış olması imkânsız. Satın almadığımız bir tenekeyi gecenin o saatinde masanın üstünde görünce telaşa kapılmamak imkânsız. Bu önemli, değil mi?

Hem de çok önemli.

Masaya yaklaşıyorum.

"Bu teneke nereden çıktı, Nina?" Sorum amaçladığımdan daha sert tınlıyor.

Nina ise şöyle diyor:

"Kimle konuştuğunuzu bilmiyorum, Señora Amanda."

Kocama bakıyorum.

"Kimle konuşuyoruz?" diye soruyor Nina'ya, oyunu devam ettirircesine.

Nina ağzını açıyor ama ses çıkarmıyor. Ağzını birkaç saniye boyunca açık tutuyor, ardına kadar açık, bağırıyormuş gibi ya da tam tersi, derin bir nefes almak istermiş ama hava bulamazmış gibi, daha önce hiç yaptığını görmediğim korkunç bir hareket bu. Kocam masanın üstünden ona doğru iyice eğiliyor. Gördüklerine inanamıyor olmalı. Nina sonunda ağzını kapadığında kocam aniden gerisingeri sandalyesine yığılıyor, sanki bütün bu süre boyunca yakasından tutulduktan sonra serbest bırakılmış gibi.

Nina, "Ben David'im," diyor ve bana gülümsüyor.

Dalga mı geçiyorsun? Uyduruyor musun?

Hayır, David. Bu bir rüya, bir kâbus. Nefes nefese uyanıyorum, artık tamamen ayılmış haldeyim. Saat sabahın beşi ve birkaç dakika içinde, yanımızda getirdiğimiz üç valizi toplamaya başlıyorum. Saat yediyi gösterdiğinde hazırlıkları tamamlamak üzereyim. Gözlemler hoşuna gidiyor, David.

Gözlemler gerekli. Hatırlamaya yardımcı oluyorlar.

Arada sırada korkumun yersiz olduğunu düşünüyorum, Nina halen odasında uyurken eşyaları arabaya taşımaya girişmemi gülünç buluyorum.

Kaçmaya çalışıyorsun.

Evet. Ama sonunda başaramayacağım, değil mi?

Hayır.

Niye, David?

Anlamaya çalıştığımız da bu zaten.

Nina'nın yanına çıkıyorum. Odasında kalan birkaç parça eşyamız var, hepsini çantasına tıkıştırırken bir yandan da onu uyandırmaya çalışıyorum. Onun için yaptığım çayı kurabiye paketiyle beraber yanına getirmiştim, uyanıp yatakta kahvaltı ediyor, halen uyku sersemi, kalan son kıyafetlerini katlamamı, kalemlerini kaldırmamı, kitaplarını dizmemi izliyor. Öyle mahmur ki nereye gittiğimizi, niye planladığımızdan önce dönüşe geçtiğimizi sormuyor. Annem başımıza kötü bir şey geleceğini söylemişti. Annem bunun er ya da geç gerçekleşeceğine emindi, şimdi ben de bunu bütün netliğiyle görebiliyorum, somut ve kaçınılmaz bir felaket gibi üstümüze geldiğini hissedebiliyorum. Artık kurtarma mesafesi diye bir şey kalmadı sayılır, ip öyle kısaldı ki odada hareket ederken bile zorlanıyorum, Nina'dan en fazla dolaba gidip son birkaç parça eşyamızı almak için uzaklaşabiliyorum.

"Kalk," diyorum ona. "Hadi artık."

Nina yataktan iniyor.

"Ayakkabılarını giy. Üstüne de şu yağmurluğu geçir."

Elimi uzatıyorum ve evin basamaklarını beraber iniyoruz, Nina'nın gece lambası açık kalıyor ve mor gölgeler yansıtmayı sürdürüyor, aşağıda mutfağın ışığını görüyorum. Her şey rüyadaki gibi, diyorum içimden, ama Nina elimi tuttuğuna göre kasılmış halde mutfakta beni beklemiyor demektir, benimle senin sesinle konuşmayacak, masanın üstünde bir bezelye konservesi olmayacak.

Güzel.

Dışarısı biraz aydınlanmaya başlamış. Nina'yı arabaya götürüp oturtmak yerine ona da bir şeyler taşıtıyorum ki yanımdan ayrılmasın. Ayrıca beraber evin etrafında bir tur atıp panjurları kapıyoruz.

Vakit kaybediyorsunuz.

Evet, artık biliyorum.

Niye?

Düşünüyorum. Panjurları kaparken Carla'yı ve seni düşünüyorum, benim de bu deliliğin bir parçası olduğumu söylüyorum içimden.

Evet.

Demek istediğim, eğer ben gerçekten annenin korkularına kapılmasaydım bunların hiçbiri yaşanmayacaktı. Aynı saatlerde uyanacak ve sabah güneşinin tadını çıkarmak için bikinimi giyiyor olacaktım.

Evet.

Öyleyse ben de suçluyum. O istiyor diye annenin deliliğini tescil ediyorum. Ama böyle olmayacak.

Olmayacak mı?

Hayır. Bu yüzden ona söylemeliyim.

Carla'yla konuşmayı düşünüyorsun.

Dün bağırdığım için özür dilemeyi, her şeyin yolunda olduğuna ve sakin olması gerektiğine onu ikna etmeyi düşünüyorum.

Bu bir hata.

Böyle yapmazsam gözüm arkada kalacak, şehirdeyken bile bu deliliğe kafa yoracağım.

Carla'yla konuşmak bir hata.

Ana şalteri kapıyorum ve evin ön kapısını kilitliyorum.

Kasabadan ayrılman gereken an işte bu.

Anahtarları posta kutusuna bırakıyorum, Señor Geser evden ayrılacakken böyle yapmamızı söylemişti.

Ama Carla'yı görmeye gideceksin.

Bu yüzden mi başarısız oldum?

Evet, bu yüzden.

Şafak sökerken yola çıkıyoruz. Kasabanın ters yönünde birkaç metre ilerleyip arabayı senin evinin önüne çekiyorum. Evine daha önce girmedim, hiç girmemiş olmayı da tercih ederdim. Ama haberler iyi: Evin ışıkları sönük ve günlerden salı olduğunu hatırlıyorum. Taşrada her şey fazlasıyla erken başlar, belki de annen şimdiden Sotomayor'un ofisindedir, yani kasaba yönünde bir kilometre ötede. İçim rahatlıyor, doğru şeyi yaptığıma dair bir işaret olarak yorumluyorum bunu. Nina arka koltukta, konuşmadan senin evinden uzaklaşmamızı izliyor. Endişeli görünmüyor. Kemerini takmış, her zamanki gibi koltukta bağdaş kurmuş, köstebeği kucağında. Sotomayor'un göz alabildiğine uzanan arazisinin ön kısmında koca bir ev var. Önünde henüz kaldırım yok. Ama sokakla ev arası çimenlik. Arkada iki orta boy ambar var, ilk tarlaların epeyce ötesindeyse yedi tane silo. Arabayı evin bitişiğindeki çimenliğe park edilmiş öteki arabaların yanına bırakıyorum. Nina'ya benimle gelmesini rica ediyorum. Evin ön kapısı açık ve el ele içeri giriyoruz. Aynen Carla'nın dediği gibi, içerisi evden çok ofisi andırıyor. Mate çayı içen iki adam var, bir de gençten şişman kadın, önündeki evrakları birer birer imzalıyor, imzalamadan önce her birinin başlığını alçak sesle okuyor. Adamlardan biri kadının yaptığı işi içinden takip ediyormuş gibi başını sallıyor. Bizi görünce duruyorlar ve kadın ne istediğimizi soruyor.

"Carla'yı aramıştım."

Kadın, "Ah," diyor ve ilk seferinde yeterince bakmamış gibi yeniden bizi süzüyor, "azıcık beklerseniz, şimdi döner."

"Çay alır mıydınız?" Masada oturan adamlar mate fincanlarını kaldırıyorlar, Señor Sotomayor'un onlardan biri olabileceğini düşünüyorum.

İkramı geri çeviriyorum ve tam bir kanepeye oturacakken Carla içeri giriyor. Kimse orada olduğumuzu haber vermiyor ve Carla öyle dalgın ki farkımıza varmıyor. Üstünde beyaz bir kolalı gömlek var, bikinisinin altın rengi askılarını görmeyince biraz şaşırıyorum.

Daha hızlı ilerlememiz lazım.

Niye? Zaman dolunca ne olacak?

Ayrıntılar önem taşıdığında ben sana haber veririm.

Carla bizi görünce şaşırıyor. Birinin başına bir şey geldiğini zannediyor, korkuyor. Gözucuyla Nina'ya bakıyor. Her şeyin yolunda olduğunu söylüyorum. Dün olanlar için özür dilemek istediğimi, gitme vaktimizin geldiğini söylüyorum.

"Nereye?"

"Dönüyoruz," diyorum, "şehre dönüyoruz."

Kaşlarını çatıyor ve ona acıyorum, belki de suçluluk duyuyorum, bilmiyorum.

"Kocamla ilgili bir mesele, dönmemiz gerekiyor."

"Şimdi mi?"

Vedalaşmadan gitseydik annen için çok kötü olurdu, rahatsızlık duymama rağmen ona uğradığım için kendimi kutluyorum.

Oysa bu hiç de iyi bir fikir değil.

Artık çok geç.

Hiç iyi olmadı.

Annenin yüzündeki acınası ifade bir anda tamamen değişiveriyor. Omar'ın ahırını bize göstermek istiyor. Terk edilmiş olsa da Sotomayor'un arazisiyle bitişik ve oradan ulaşmak kolay.

Şimdi önemli kısma çok yaklaştık. Başka ne oluyor? Etrafta neler oluyor?

Doğru, başka bir şey oluyor; dışarıda, annen bizi ikna etmeye çalışırken. Bir kamyonun yanaştığını işitiyorum. Mate içen adamlar ellerine iri kauçuk eldivenler

geçirip dışarı çıkıyorlar. Dışarıda başka bir erkek sesi duyuluyor, belki de kamyonun şoförüne ait. Carla ilgilenmesi gereken birkaç evrak olduğunu, sonrasında bizi hemen ahıra götürebileceğini, dışarıda beklememizi söylüyor. Derken bir gümbürtü duyuluyor. Yere düşen bir şeyin gürültüsü bu, plastikle kaplı ve ağır bir şey, düşmesine rağmen kırılmayan bir şey. Carla'nın yanından ayrılıp dışarı çıkıyoruz. Dışarıda adamlar kamyondan bidon indirmekle meşgul, iri bidonları ancak birer birer taşıyabiliyorlar. Kamyon bir sürü bidonla dolu.

İşte bu.

Bidonların biri ambarın girişinde tek başına duruyor.

Önemli olan bu.

Önemli olan bu mu?

Evet.

Niye önemli?

Daha başka?

Nina kamyonun yakınında çimlere oturuyor. Çalışan adamları izlemeye koyuluyor, faaliyet hoşuna gitmişe benziyor.

Adamlar tam olarak ne yapıyorlar?

Biri kamyonun kasasına tırmanmış, bidonları aşağıdakilere o veriyor. Aşağıdaki iki adamsa sırayla bidonları alıp içeri taşıyorlar. Kullandıkları kapı farklı, daha ötedeki bir ambarın kapısı. Bidonlar çok fazla, adamlar defalarca gidip geliyorlar. Güneş kuvvetli, tatlı bir esinti var. Bunun kasabaya vedamız sayılabileceğini, belki de Nina'nın veda etme şeklinin böyle olduğunu düşünüyorum. Yanına oturuyorum ve çalışan adamları beraberce izlemeye koyuluyoruz.

O sırada başka ne oluyor?

Başka pek bir şey hatırlamıyorum, olanlar bunlar.

Hayır, başka şeyler var. Etrafta, yakında. Başka şeyler var.

Başka bir şey yok.

Kurtarma mesafesi.

Kızımın on santimetre ötesinde oturuyorum David, kurtarma mesafesi yok.

Ama olmalı, aygırın kaçtığı ve benim ölümün kıyısından döndüğüm gün Carla da bir metre ötemdeydi.

O gün hakkında sana sormak istediğim bir sürü soru var.

Şimdi zamanı değil. Hiçbir şey hissetmiyor musun? Başka bir şeyle bağlantılı olabilecek bir şeyler hissetmiyor musun?

Başka bir şey mi?

Başka ne oluyor?

Carla gelmek bilmiyor. Her şeyin yakınında, hatta ortasındayız, neredeyse ayak bağı olacağız, ama işler hoş bir yavaşlıkta ilerliyor, adamlar arada sırada Nina'ya tatlılıkla gülümsüyorlar. Bidonları indirmeyi bitirince şoförle vedalaşıyorlar ve kamyon gidiyor. Adamlar yeniden eve giriyorlar, biz de çimlerden kalkıyoruz. Saatime bakıyorum, dokuza çeyrek var. Koşuşturma arasında gün başlamış bile. Nina kendi kıyafetini inceliyor, poposunu ve bacaklarının arkasını görebilmek için gövdesini çeviriyor.

Niye? N'oldu?

"N'oldu?" diye soruyorum.

"Üstüm ıslandı," diyor, halinden pek memnun olmadığı açık.

"Bakayım..." Elinden tutup arkasını döndürüyorum. Kıyafetinin rengi ıslaklığı belli etmese de üstüne dokunduğumda sahiden ıslandığını fark ediyorum.

"Çiy yüzünden," diyorum, "yürüdüğümüzde kurur."

İşte bu. Aradığımız an.

Olamaz David, gerçekten bundan öte bir şey olmadı.

Böyle başlıyor.

Aman Tanrım.

Nina ne yapıyor?

Öyle güzel ki.

Ne yapıyor?

Yanımdan biraz uzaklaşıyor.

Uzaklaşmasına izin verme.

Çimene bakıyor. Uzanıp elini çimlere sürüyor, başına gelen talihsizliği bir türlü kabullenemiyor.

Kurtarma mesafesine ne oluyor?

Her şey yolunda.

Değil.

Kaşlarını çatıyor.

"İyi misin Nina?" diye soruyorum.

Ellerini kokluyor.

"İğrenç," diyor.

Carla evden nihayet çıkıyor.

Carla önemli değil.

Carla'ya doğru yürüyorum, galiba yine onu ahırları gezmekten vazgeçirmeye çalışacağım.

Nina'yı yalnız bırakma. Çoktan başladı.

Carla elinde çantası, gülümseyerek yanıma geliyor.

Dikkatini topla.

Olacaklara ben karar vermiyorum David, Nina'ya dönemiyorum.

Başladı.

Ne diyorsun, David? Tanrım, başlayan ne?

Kurtçuklar.

Hayır, lütfen.

Çok fena.

Evet, ip geriliyor, ama benim dikkatim başka yerde.

Nina'nın nesi var?

Bilmiyorum, David, bilmiyorum! Aptal gibi Carla'yla konuşuyorum. Gezintimizin ne kadar süreceğini soruyorum.

Hayır, hayır.

Elimden hiçbir şey gelmiyor, David. Onu bu yüzden mi kaybedeceğim? İpin gerilip durduğunu karnımda duyumsuyorum. Ne oluyor?

İşte en önemlisi bu, bütün bilmemiz gereken bu.

Niye?

Şimdi ne hissediyorsun, tam şimdi?

Benim de üstüm ıslak. Islanmışım, evet, ancak şimdi fark ediyorum.

Kastettiğim o değil.

Benim de üstümün ıslak olması önemli değil mi?

Önemli, ama anlamamız gereken bu değil. Amanda, o an geldi, dikkatini topla. Tam o ânı arıyoruz, çünkü nasıl başladığını öğrenmek istiyoruz.

Benim dikkatim başka bir yerde. Şimdi hissediyorum, evet, üstüm sırılsıklam.

Kademe kademe ilerliyor.

Esinti ıslaklığı soğutunca pantolonumun arkasının da ıslanmış olduğunu fark ediyorum. Carla gezintimizin yirmi dakikadan uzun sürmeyeceğini, hemen yakına gideceğimizi söylüyor, bense içgüdüsel olarak pantolonuma bakıyorum.

Nina sana bakıyor.

Evet.

Başınıza gelenin iyi bir şey olmadığını biliyor.

Ama alt tarafı çiy. Sanırım çiy.

Çiy değil.

Nedir, David?

Bu noktaya kadar gelme sebebimiz tam olarak şimdi ne hissettiğini öğrenmek.

Sadece karnımda hafif bir çekim hissediyorum, kurtarma mesafesinin ipi yüzünden, dilimin altındaysa belli belirsiz ekşi bir tat.

Ekşi mi acı mı?

Acı, evet acı. Ama öyle zor fark ediliyor ki, Tanrım, öyle hafif ki. Üçümüz beraber yürümeye başlıyoruz, çi-

menliği geçip arazinin içlerine doğru ilerliyoruz. Nina'nın dikkati başka yerlere kayıyor, Carla ona ahırın orada bir kuyu olduğunu söyleyince Nina da heveslenıyor. Keyfi yerine geliyor.

Ne kadar sürede?

Hemen, biraz önce olanları hemen unutuyor. Ben de unutuyorum.

Üstündeki ıslaklığın ne olduğu bir daha aklına gelecek mi?

Hayır, David.

Ellerini koklayacak mısın?

Hayır.

Hiçbir şey yapmayacak mısın?

Hayır, David, hiçbir şey yapmayacağım. Yürümeye başlayacağız, hatta kasabadan ayrılmakla iyi edip etmediğimi düşüneceğim. Laflayarak güneşin altında ilerliyoruz, çimenler dizlerimize kadar geliyor, neredeyse kusursuz bir an bu. Carla bana Sotomayor'dan bahsediyor, annen sipariş tablolarını düzenlemek için yeni bir yöntem benimsemiş, Sotomayor sabah geldiğinden beri onu övüp durmuş.

Şu anda olanların farkında değil misin?

Farkına varmam mümkün değil, David. Nina kuyuyu görünce koşmaya başlıyor. Ahırın çatısı yok, geriye sadece duvarların yanık tuğlaları kalmış. Hoş bir görüntü, ama bir yandan da acıklı, Carla'ya yangının nasıl çıktığını sorduğumda suratı asılıyor.

"Mate getirdim," diyor.

Nina'ya dikkatli olmasını söylüyorum. Mate içmek için öyle büyük bir arzu hissediyorum ki şaşırıyorum, arabaya binip dört buçuk saat direksiyon sallayarak başkente ulaşmak içinse en ufak bir istek duymuyorum. Şehrin gürültüsüne, pisliğine, her türlü tıkanıklığına dönesim yok.

Burası sence gerçekten daha iyi bir yer mi?

Kuyunun yakınındaki bir ağaç kümesinin gölgesine oturuyoruz. Dört bir yanımızda soya tarlaları uzanıyor. Her yer yemyeşil, mis gibi, derken Nina biraz daha kalamaz mıyız diye soruyor. Birazcık daha.

Bunlar artık ilgimi çekmiyor.

"Bir sürü şey yaşadık," diyorum Carla'ya.

Mate termosunu çıkarırken kaşlarını çatıyor, ama neyi kastettiğimi sormuyor.

"Demek istediğim, sen bana David'den bahsetmeye başladığından beri."

Ciddiyim, bunun bize hiçbir faydası yok. Zamanın artık ne kadar değerli olduğunu bilseydin böyle şeylere harcamazdın.

İçinde bulunduğumuz an hoşuma gidiyor. Keyfimiz yerinde, üçümüz de sakiniz. Sonra her şey kötüleşmeye başlıyor.

Kötüleşmeye tam olarak ne zaman başlıyor?

"David'e ne oldu? Ne açıdan değişti?" diye soruyorum Carla'ya.

Carla, "Lekeler," diyor ve tek omzunu silkiyor, neredeyse şımarıkça bir hareket, küçük kızlar gibi. "Başlarda beni en rahatsız eden kısmı lekeleriydi."

Nina yürüyerek kuyunun etrafını turluyor, birkaç adımda bir durup kuyunun kenarından eğilerek karanlığa sesleniyor, ismini söylüyor, sesini hanımefendiler gibi değiştirip, "Pek beğendik" diyor, yankısı kendi sesinden azıcık daha kalın. "Merhaba," diyor, "Nina," diyor, "merhaba, ben Nina, pek beğendik."

"Ama başka şeyler de vardı," diyor Carla, bana çayımı uzatırken, "abarttığımı ve oğlanı delirtenin ben olduğumu düşünüyorsun. Dün bana bağırdığında..."

Altın rengi askılar nerede acaba, diye geçiriyorum aklımdan. Carla güzel bir kadın. Annen çok güzel ve bi-

kinisinin askılarını hatırlayınca nedense yüreğim yumuşuyor. Ona bağırdığım için büyük pişmanlık duyuyorum.

"Lekeler daha sonradan çıktılar. Çünkü yeşil evdeki kadın her ne kadar David'in kurtulacağını söylediyse de ilk günlerde vücudu alev alevdi, ateş yüzünden sayıklıyordu, ancak beşinci gün yatışmaya başladı."

"Ne zehirlenmesiymiş?"

Carla yeniden omuz silkiyor.

"Olağan şeyler bunlar, Amanda, çevremizde bir sürü tarla var. Habire birileri fenalaşır, hayatta kalmayı başaranlar tuhaflaşır. Onları sokakta görmek mümkün, normal insanlardan ayırt etmeyi öğrenince sayıca ne kadar fazla olduklarına şaşırırsın." Carla sigara paketini çıkartmak için çayını bana uzatıyor. "Ateşi geçse de David'in yeniden konuşması uzun zaman aldı. Sonra zamanla tek tük kelimeler söylemeye başladı. Ama doğrusunu istersen çok tuhaf konuşuyordu, Amanda."

"Çok tuhaf derken nasıl yani?"

"Tuhaflık ilk başta gayet normal görünebilir. Her soruyu 'Bu önemli değil' diye cevaplamaktan ibaret bir tuhaflık olabilir. Ama oğlun önceden sana hiç böyle cevap vermediyse, niye yemek yemiyor, üşüyor mu diye sorduğunda ya da yatma vaktinin geldiğini söylediğinde sana kelimelerin üstüne basa basa 'Bu önemli değil' diyorsa inan ki bacakların tir tir titremeden duramazsın, Amanda."

Peki bu önemli değil mi, David? Bu konuda hiçbir şey söylemeyecek misin?

"Belki de yeşil evdeki kadından duymuştur," diyorum Carla'ya, "belki de geçirdiği şokun, günlerce ateşler içinde kalmasının etkisidir."

"Başta ben de benzer şeyler düşünmüştüm. Derken bir gün yatağımda uzanmışken onu arka bahçede gördüm. Sırtı dönüktü ve diz çökmüştü, ne yaptığını göre-

mesem de endişelendim, neden bilmiyorum ama hareketlerindeki tavır beni telaşlandırdı."

"Gayet iyi anlıyorum."

"Evet, annelere özgü bir şey bu. Neyse, yataktan kalkıp evden çıktım. Yanına giderken neler olduğunu anlayınca yerimde kalakaldım, bir adım daha atamadım. Bir ördeği toprağa gömüyordu, Amanda."

"Ördek mi?"

"Dört buçuk yaşındaydı ve bir ördeği gömüyordu."

"Ördeği niye gömüyordu? Gölden gelen ördeklerden biri miydi?"

"Evet. Seslendim ama duymazlıktan geldi. Diz çöktüm, çünkü David yere bakıyordu ve yüzünü görmek istiyordum, sadece ördeğe değil, oğluma neler olduğunu anlamak istiyordum. Yüzü kızarmıştı, ağlamaktan gözleri şişmişti. Plastik küreğiyle toprağı kazıyordu. Aletin kırık sapı biraz ötede yerdeydi, David artık doğrudan küreğin ucunu tutarak kazıyordu, elinden azıcık daha iri bir parçaydı tuttuğu. Ördek yan taraftaydı. Gözleri açıktı ve yere serildiği için boynu normalden daha geniş ve esnek görünüyordu. Dikkatle inceleyip nasıl öldüğünü anlamaya çalıştım, bu süre boyunca David bakışlarını yerden hiç ayırmadı."

Sana göstermek istediğim bir şey var.

Anlatılanların hangi kısmına odaklanacağımıza bu kez ben karar vereceğim, David. Annenin anlattığı bu olay sence önemli değil mi?

Hayır.

Annen bir sigara yakıyor, Nina ise kuyunun çevresinde koşturuyor. Önemli kısım birazdan gelecek.

"Aslında," diyor annen, "çocuğunun bir ördeği döverek, boğarak ya da artık her nasılsa öldürmesi illa o kadar kötü bir şey olmayabilir. Taşrada böyle şeyler olağandır, herhalde başkentte beteri vardır. Ama neler olduğunu birkaç gün sonra keşfettim, kendi gözlerimle gördüm."

"Anneciğim," diyor Nina, "anneciğim," bense aldırmıyorum, Carla'ya odaklanmış haldeyim ve Nina yeniden yanımızdan uzaklaşıyor.

"Arka bahçede güneşleniyordum. On metre ötemizde buğday ekilidir. Bizim tarlamız değil, Omar arazimizi komşulara kiralar, böyle yapması benim de hoşuma gider, çünkü bahçe küçülüp şirinleşir ve daha biz bize oluruz. David şezlongumun orada yere oturmuş, oyuncaklarıyla oynuyordu. Derken ayağa kalktı ve gözünü tarlaya dikti. Sırtı bana dönüktü, küçük ve tuhaftı, kollarını sarkıtmış, minik yumruklarını sıkmıştı, aniden bir tehlike hissederek irkilmiş gibiydi."

Ellerimde tuhaf bir his var, David.

Ellerinde mi? Şu anda mı?

Evet, şu anda.

"David iki dakika kadar hiç kımıldamadan, sırtı bana dönük öylece durdu. Bu çok uzun bir süre, Amanda. Bense bu esnada ona seslenmeyi aklımdan geçiriyor ama korkumdan yapamıyordum. Derken buğday tarlasında bir kımıldanma oldu. Bir ördek belirdi. Yürüyüşünde bir tuhaflık vardı. Bize doğru birkaç adım atıyor, sonra durup birkaç adım daha atıyordu."

"Ürkmüş gibi miydi yani?"

Nina'nın kuyunun etrafında koştuğunu işittim, bir yandan da, "Pek beğendik, pek beğendik, pek beğendik," diye bağırıyor, kahkahası ve kahkahasının yankısı bir yakınlaşıp bir uzaklaşıyordu. Carla sigarasının dumanını üfledi ve sorumu cevaplamadan önce bir süre düşündü.

"Hayır. Gücü tükenmiş gibiydi. Bakıştılar, yemin ederim, David ile ördek birkaç saniye bakıştılar. Sonra ördek iki adım daha attı, ayakları neredeyse birbirine dolanıyordu, sarhoş gibiydi, sanki bedenini kontrol edemiyordu, sonra bir adım daha atmaya çalışınca yere yığıldı ve oracıkta ölüverdi."

Ellerim titriyor, David.

Ellerin mi titriyor?

Sanırım, evet. Titriyor, bilmiyorum. Belki de Carla'nın anlattıkları yüzündendir.

Sana mı öyle geliyor yoksa gerçekten titriyor mu?

Şimdi ellerime bakıyorum, titriyor gibi görünmüyorlar. Kurtçuklarla mı alakalı?

Evet, öyle.

Ellerime bakıyorum ama annen konuşmayı sürdürüyor. Ertesi sabah bulaşıkları yıkadığı sırada avluda üç ölü ördek daha gördüğünü anlatıyor, önceki günkü gibi yere serililermiş.

Ellerine başka ne olduğunu öğrenmek istiyorum.

Peki bu doğru mu, David? Ördekleri sen mi öldürdün? Şimdi annen hepsini senin gömdüğünü ve her seferinde ağladığını anlatıyor.

"Her şeyi pencereden gördüm, Amanda, yan yana çukurlar kazdı, bense bütün bu süre boyunca lavabonun başında dikilmiş tencere yıkıyordum. Dışarı çıkmaya gücüm yetmedi."

Bu doğru mu?

Onları gömdüm, gömmekle öldürmek aynı şey değil.

Carla henüz bitmediğini, bana anlatmak istediği daha fena bir şey olduğunu söylüyor.

Amanda, dikkatini bana vermen gerekiyor, sana göstermek istediğim bir şey var.

Anlatacağı olayın bir köpekle alakalı olduğunu söylüyor, Señor Geser'in köpeklerinden biriyle.

Sana giderek daha korkunç şeyler anlatacak, ama hemen durmazsan sana göstermem gereken şey için vaktimiz kalmayacak.

Kafam karıştı, şu an sadece Carla'nın anlattığına odaklanabiliyorum.

Beni görüyor musun?

Evet.

Neredeyim?

Unutmuştum, ama evet, buradasın, yatağımın kenarında oturuyorsun. Yatak yüksek, bacakların aşağı sarkıyor, kımıldandığında şiltenin altındaki demirler gıcırdıyor. Konuştuğumuz süre boyunca gıcırdayıp durdu.

Neredeyiz?

Nerede olduğumuzu biliyorum. Sağlık ocağının acil bölümündeyiz, epey oldu.

Ne kadar oldu, biliyor musun?

Bir gün, beş de olabilir.

İki.

Ya Nina? Nina şu an nerede? Bidonları taşıyan adamlar yanımızdan geçerken gülümsüyorlar, Nina'ya şirinlik yapıyorlar, şimdiyse Nina çimlerden kalkıyor ve bana kıyafetini, ellerini gösteriyor, elleri sırılsıklam, ama çiy değil, yanılıyor muyum?

Hayır. Ayağa kalkabilir misin?

Yataktan mı çıkayım?

Ben ineceğim.

Demir gıcırdıyor.

Beni görüyor musun?

Niye seni görmediğimi düşünüyorsun?

Ayaklarını yere bas.

Üstünde niye pijama var?

İleri doğru on iki adım atarsan koridora ulaşacağız.

Nina nerede? Kocam burada olduğumu biliyor mu?

İstersen ışıkları yakabilirim.

Annen köpeğin evin önündeki basamaklara geldiğini ve neredeyse akşama kadar orada oturduğunu anlatıyor. Köpeğe ne olduğunu sana defalarca sorduğunu anlatıyor, her seferinde, "Önemli olan köpek değil," demişsin. Odana kapanmış, çıkmayı reddetmişsin. Dışarı ancak

köpek de tıpkı ördekler gibi yere yığıldığında çıkmış, köpeği arka bahçeye sürüklemiş ve gömmüşsün.

İstersen omzuma dayanabilirsin.

Carla niye senden bu kadar korkuyor?

Duvarlardaki resimleri görüyor musun?

Çocukların çizdiği resimler bunlar. Nina da resim çizer.

Bu çocuklar kaç yaşında? Yaşlarını tahmin edebilir misin?

David.

Evet.

Kafam karıştı, zamanları karıştırıyorum.

Bunu önceden de söyledin.

Evet, ama bazı anları net olarak hatırlayabiliyorum.

Bence de.

Bana ne göstereceksin? Görmek istediğime emin değilim.

Basamaklara dikkat et.

Yavaşla, lütfen.

Altı basamak var, sonra koridor devam ediyor.

Neredeyiz?

Sağlık ocağının acil servis odalarının olduğu bölümündeyiz.

Büyük bir yere benziyor.

Burada her şey küçük, yavaş ilerlediğimizden sana büyük geliyor. Resimleri görüyor musun?

Senin çizdiğin resimler de var mı?

Koridorun sonunda.

Burası aynı zamanda kreş mi?

İşte ben, ördekler, köpek ve atlarla, benim çizdiğim resim bu.

Hangi atlar?

Carla sana atlardan bahsedecek.

Bana ne gösterecektin?

Neredeyse geldik.

Annenin altın rengi bir bikinisi var ve arabanın koltuğunda kımıldandığında güneş kreminin kokusu arabanın içinde dalgalanıyor. Şimdi fark ediyorum, bu hareketi kasten yapıyor, bikinisinin askısını bilerek düşürüyor.

Beni hâlâ görebiliyor musun? Amanda, konsantre olman lazım, bir kez daha en baştan başlamak istemiyorum.

En baştan mı? Bunu daha önceden de yapmış mıydık ki? Nina nerede?

Şu kapıdan geçeceğiz. Buradan.

Buna kurtçuklar mı sebep oluyor?

Evet, bir bakıma öyle. Işığı yakacağım.

Burası nedir?

Bir sınıf.

Bir çocuk yuvası, burası Nina'nın hoşuna giderdi.

Çocuk yuvası değil. Ben buraya "bekleme odası" diyorum.

Kendimi iyi hissetmiyorum, burası bir bekleme odası değil David.

Şu anda ne hissediyorsun?

Ateşim var galiba. Kafam bu yüzden mi bu kadar karışık? Sanırım sebebi bu, ama senin tavrın da işimi kolaylaştırmıyor.

Ben elimden geldiğince açık konuşmaya çalışıyorum, Amanda.

Bu doğru değil. En önemli bilgiye bir türlü ulaşamıyorum.

Nina.

Nina nerede? Tam o anda ne olacak? Niye her şey kurtçuklara bağlanıyor?

Hayır, hayır. Kurtçuklara bağlanmıyor. En başta vücutta duyulan his kurtçukları andırıyor. Ama bu kısmı çoktan geçtik, Amanda. Zehirden, zehirlenmeden bahsedeli çok oldu. Buraya nasıl geldiğini bana dört kez anlattın.

Bu doğru değil.

Doğru.

Ama ben bunu bilmiyorum, hâlâ bilmiyorum.

Biliyorsun. Ama anlamıyorsun.

Ölmekteyim.

Evet.

Niçin? Ellerim çok titriyor.

Titriyor gibi görünmüyorlar, bir süredir titremiyorlar, dünden beri.

Tarlaların ortasındayız, şimdi Nina'nın kuyudan bana doğru geldiğini görünce ellerim titremeye başlıyor.

Amanda, konsantre olman gerekiyor.

Carla artık onu anlayıp anlamadığımı, yerinde olsam aynı şeyi hissedip hissetmeyeceğimi soruyor. Nina bize yaklaşıyor.

Amanda, dikkatini topla.

Kaşları çatık.

Beni hâlâ görebiliyor musun?

"N'oldu Nina? İyi misin?"

Nina ellerine bakıyor.

"Ellerim batıyor," diyor, "yanıyor."

"Derken Omar ayaklarımdan sarsarak beni uyandırdı," diyor Carla. "Yatakta oturuyordu, rengi atmıştı, kaskatıydı. Ne olduğunu sordum ama cevap vermedi, saat sabahın beşi ya da altısı olmalıydı, çünkü dışarısı aydınlanmaya başlamıştı. 'Omar,' dedim ona, 'Omar, n'oluyor?' 'Atlar,' dedi. Bunu öyle bir tavırla söyledi ki yemin ederim ödüm koptu, Amanda. Omar'ın arada sırada ağır şeyler söylemişliği vardı, ama hiçbiri bu kelime gibi tınlamamıştı. Geçmişte David'le ilgili çirkin şeyler söylemişti. Normal bir çocuğa benzemiyordu. Onunla aynı evde yaşarken rahat edemiyordu. Sofraya beraber oturmak istemiyordu. Onunla hemen hiç konuşmuyordu. Bazen gecenin bir yarısı uyandığımızda David'i ne oda-

sında ne de evin başka bir yerinde bulabiliyorduk, bu durum Omar'ı delirtiyordu. Sanırım David'den korkuyordu. Bir türlü iyi uyuyamıyorduk, çünkü en ufak bir ses duyduğumuzda işkilleniyorduk. İlk birkaç seferinde onu bulmak için dışarı çıktık. Omar elinde fenerle önden gidiyordu, ben de tişörtünü kavrayıp peşine takılıyordum, dikkatimi seslere veriyor ve dibinden ayrılmıyordum. Bir defasında evden çıkmadan önce Omar eline bir bıçak aldı, bense hiç tepki vermedim, Amanda. Ne diyebilirdim ki, geceleri tarlalar kapkaranlık olur. Sonraları Omar David'in odasına kilit vurmaya başladı, biz uyumadan önce kilitliyor ve şafak söktüğünde, evden çıkmadan önce açıyordu. Bazen David kapıya vuruyordu. Seslendiği kişi asla Omar olmuyordu. Kapıya vuruyor ve ismimi söylüyordu, bana anne demeyi bırakmıştı. Neyse, beni uyandırdığı gece Omar yatağın ucunda oturuyordu, uykumdan sıyrılıp bir acayiplik olduğunu anladığımda Omar'ın böyle dalmış halde neyi izlediğini görmek için kapıya doğru eğildim. David'in odasının kapısı açıktı. 'Atlar,' dedi Omar. 'Atlara n'oldu?' diye sordum."

Nina, "Çok fena batıyor, anneciğim," diyerek bana ellerini gösteriyor ve yanıma oturuyor. Bana sarılıyor.

Ellerini sıkıca tutup ikisine de birer öpücük konduruyorum. Göreyim diye avuçlarını yukarı çeviriyor. Carla bir paket bisküvi çıkarıp Nina'nın avuçlarına döküyor.

"Bunları yersen bir şeyin kalmaz," diyor.

Nina memnuniyetle ellerini kapıyor ve ismini bağıra çağıra kuyuya doğru koşuyor.

"Ya atlar?" diye soruyorum.

"Yoktular," diyor Carla.

"Ne demek yoktular?"

"Ben de Omar'a aynı şeyi sordum, ambardan gelen bir gürültüye uyandığını söyledi. David'in kapısının açık olduğunu görmüş, oysa kapattığını gayet iyi hatırlıyor-

muş, neler olduğunu görmek için kalkmış. Evin ön kapısı da açıkmış ve dışarıda hava aydınlanıyormuş. Omar yanına ne fener ne de bıçak alarak öylece dışarı çıkmış. Tarlalara bakmış, evden birkaç adım uzaklaşmış, tuhafına giden şeyin ne olduğunu anlaması birkaç saniye sürmüş. Uyku sersemiymiş. Atlar yerinde değilmiş. Tek bir at bile yokmuş. Sadece dört ay önce doğan gencecik bir tayı görmüş. Tarlanın ortasında tek başında dikiliyormuş, Omar'ın dediğine göre hayvanın korkudan kaskatı kesildiği ta evin oradan bile anlaşılıyormuş. Yavaş adımlarla taya yaklaşmış. Hayvan hiç kımıldamamış. Omar etrafı incelemiş, dereye, sokağa bakmış, ama diğer atlardan hiçbir iz yokmuş. Elini uzatıp avucunu tayın alnına koymuş, bir şeyler fısıldamış ve yoklamak adına azıcık ittirmiş. Ama tay kımıldamamış. Sabah komiser iki yardımcısıyla beraber geldiğinde tay hâlâ oradaydı, onlar gittikten sonra da yerinden kımıldamadı. Ben her şeyi pencereden izliyordum. Yemin ederim, Amanda, dışarı çıkmak hiç içimden gelmiyordu. Sen iyi misin?"

"Evet, niye ki?"

"Rengin soldu."

"Omar ördekleri biliyor muydu? Señor Geser'in köpeğinin başına geleni?"

"Bildiği bir şeyler vardı. Ben ona hiçbir şey anlatmamaya karar vermiş olsam da ördeklerin gömüldüğü yerdeki kabarık toprağı görünce sormuştu. Sanırım Omar da bir şeyden şüpheleniyor, ama bilmemeyi tercih ediyordu. Yeşil evdeki kadının ve yüksek ateşle geçen günlerin ardından hiçbir şey sormamıştı. Belki de ilgisini çekmiyordu. Daha ziyade, ödünç aldığı sevgili aygırı yitirmiş olmanın yasını tutuyordu. Ama senin iyice rengin soldu, Amanda, dudakların beyazlaştı."

"Bir şeyim yok. Herhalde yediğim bir şey dokunmuştur. Bu aralar biraz tedirgindim," diyorum, dünkü

tartışmayı hatırlayarak, Carla ise gözucuyla bana bakıyor ama bir şey söylemiyor.

Üstümüze bir an sessizlik çöküyor. Atları sormak istiyorum ama Carla'nın dikkati şimdi Nina'nın üstünde ve beklemenin daha doğru olacağını aklımdan geçiriyorum. Nina ağaçlarla kuyu arasında gidip geliyor. Eteğinin ucunu yukarı kaldırıp sepet gibi yapmış, kuyunun oraya gelince çömeliyor ve topladığı kozalakları prenses rolüne bürünerek yere diziyor.

"Nina'yı," diyor Carla, "çok seviyorum."

Gülümsesem de bu sözünün ardında bir şeyler olduğunu seziyorum.

"Seçme şansım olsaydı çocuğumun kız olmasını isterdim, Nina gibi bir kız."

Esinti biraz ötemizdeki soyaları okşarcasına kımıldatarak fokurtuyu andıran tatlı bir ses çıkarıyor, şimdiden yakmaya başlayan güneş bulutların arasında bir belirip bir kayboluyor.

"Bazen çekip gittiğimi hayal ediyorum," diyor Carla, "yeni bir yaşama başladığımı, üstüne titreyebileceğim, kendini bana bırakan Nina gibi bir çocuğum olduğunu..."

Carla ile konuşmak, ona bir şeyler söylemek istiyorum, ama vücudumda bir ağırlık ve uyuşukluk var. Birkaç saniye öylece duruyorum, konuşmak için doğru ânın bu olduğunu bilsem de üstüme çöken rehavetin etkisiyle suskunlaşıyorum.

"Carla," diyorum.

Soyalar şimdi bize doğru eğiliyor. Kiraladığımız evden ve Carla'nın evinden birkaç dakika sonra uzaklaşacağımı düşünüyorum, kasabadan ayrılacağım ve ilerleyen yıllarda başka türlü tatilleri tercih edeceğim, deniz kenarında tatiller, burası uzak bir hatıra olarak kalacak. Teklif etsem Carla da bana katılırdı, buna gönülden inanıyorum, yanına dosyaları ve üstündeki kıyafetten başka

bir şey almadan o da benimle gelirdi. Evimin yakınında bir dükkândan başka bir altın rengi bikini alırdık, en çok eksikliğini hissedeceği şeyin bu mu olacağını merak ediyorum.

Beni görüyor musun? Şimdi beni görüyor musun?

Evet. Ama yerdeyim ve anlatmaya devam etmekte zorlanıyorum.

Ayağa kalkma, bir süre daha yerde kalırsan daha iyi.

Sanırım tarlada da yere uzanıyorum.

Carla seni yatırıyor.

Evet, çünkü şimdi ağaçların tepelerini görüyorum.

Çünkü sana bir kez daha iyi olup olmadığını soruyor, ama cevap vermiyorsun. Çantasını başının altına koyuyor ve kahvaltı ettin mi, arada sırada tansiyonunun düşer mi, onu duyuyor musun diye soruyor.

Bunları nereden biliyorsun? Yakınımızda bir yerde saklanmış bizi mi izliyordun?

Şimdi önemi olan bu değil.

Yoksa söylediğin gibi daha önce de zehirden, zehirlenmeden bahsettiğimiz, buraya nasıl geldiğimi önceden de sana anlattığım için mi?

Amanda.

Ya Nina?

Nina kuyunun oradan ikinizi izliyor. Kozalakları etrafa saçılmış ve oyuncu tavırlarından eser kalmamış.

Doğru, artık oyun oynuyormuş gibi görünmüyor.

Carla bekliyor ama hiçbir şey demiyorsun.

Ama uyanığım.

Evet, ama iyi değilsin.

Ellerim titriyor, sana önceden de söylemiştim.

Nina size doğru koşmaya başlıyor. Carla erken davranıp onun yanına gidiyor. Nina'yı bir süre oyalıyor. Senin uyuyakaldığını ve biraz dinlenmene izin vermeleri gerektiğini söylüyor. Nina'dan kendisine kuyuyu göstermesini istiyor.

Nina ona güvenmiyor.

Evet, güvenmiyor.

Kurtarma mesafesinin değiştiğini hissediyorum, Nina ona güvenmediği için.

Ama senin elinden hiçbir şey gelmiyor.

Hayır, gelmiyor.

Carla yardım istemeye giderse seni yalnız bırakmak zorunda, ya da Nina ile. Sanırım şu anda Carla'nın aklından geçen de bu, ne yapması gerektiğine karar veremiyor.

Öyle yorgunum ki, David.

Bu bizim için hoş bir an.

Uyuyakalıyorum. Carla uyuduğumu fark edince beni bir süreliğine yalnız bırakıp Nina'yla oynuyor.

Hoş bir an olması da bu yüzden. Şunları görüyor musun?

Neyi?

İsimleri, bekleme odasının duvarındaki isimleri.

Bu odaya gelen çocukların isimleri mi?

Bazıları artık çocuk değil.

İyi de bütün isimleri aynı kişi yazmışa benziyor.

Yazan kişi hemşirelerden biri. O çocukların hemen hiçbiri yazmayı beceremez.

Yazmayı bilmezler mi?

Bazıları bilir, öğrenmişlerdir, ama artık kollarını pek kontrol edemezler, ya da başlarını, ya da ciltleri öyle hassastır ki kalemi birazcık sıkı kavrayınca parmakları kanar.

Yorgunum, David.

Ne yapıyorsun? Şimdi anlatmayı kesersen kötü olur. Henüz değil. Nereye gidiyorsun? Amanda. O kapı içeriden açılmaz, kapılarımızın hiçbiri içeriden açılmaz.

Durmanı istiyorum. Tükendim.

Konsantre olursan her şey daha çabuk ilerleyecek.

Böylece daha çabuk sona erecek.

Ölmek o kadar da kötü değil.

Ya Nina?

Şimdi öğrenmek istediğimiz bu, değil mi? Otur. Lütfen, Amanda, otur.

Canım çok yanıyor, içim sancıyor.

Ateşin yükseliyor.

Ateş değil bu, ateş olmadığını ikimiz de biliyoruz. Yardım et bana, David, şimdi ahırın orada ne oluyor?

Carla ile Nina bir süre kuyunun etrafında oynuyorlar.

Arada sırada gözlerimi açıyor ve onları görüyorum. Carla onu sürekli kucaklıyor, kurtarma mesafesinin ipi karnımı çekiştiriyor, beni uyandırıp duruyor. Ne oluyor, David? Ne olduğunu söyle bana, vücudumda ne oluyor, lütfen söyle bana.

Sana kaç kere söyledim, Amanda, habire yeniden sorarsan işimiz zor.

Rüyadayım sanki.

Biraz daha zaman geçiyor, bir ara gücünü toplayıp oturuyorsun. İkisi dönüp sana bakıyor, şaşkınlar.

Evet.

Yanına geliyorlar ve Carla alnını okşuyor.

Parfümü aşırı tatlı.

Nina fazla yaklaşmadan seni izliyor, belki de iyi olmadığını anlamaya başlıyor. Carla arabayı getireceğini söylüyor, havayı yumuşatmak için gülüyor, kendi kendine yüksek sesle konuşuyor, bütün bu olanlar sayesinde nihayet tek başına araba kullanmaya fırsat bulacağını, senin de fırsattan istifade edip nihayet onda bir şeyler içebileceğini söylüyor. Sana her derde deva, buz gibi bir zencefilli limonata ikram edecek.

Hiçbir derde deva olmayacak.

Hayır, olmayacak. Ama kendini biraz daha iyi hissediyorsun, rahatsızlığın azalıyor, başlangıçta hep böyle olur zaten. Carla Nina'ya sorumluluğu ona bıraktığını, kendi-

sinin gidip arabayı getireceğini söylüyor. Öbür taraftaki toprak yoldan geleceğini Nina'ya açıklıyor.

Nina yaklaşıp yanıma oturuyor ve bana sarılıyor.

Carla dönmek bilmiyor.

Ama Nina öyle yakınımda ki Carla'yı hiç umursamıyorum, uzunca bir süre böyle bekliyoruz. Nina da yanıma uzanıyor, ellerini yumruk yapıp dürbünmüş gibi gözlerine götürüyor.

"Ağaçların tepelerini pek beğendik," diyor.

Sense o geceyi düşünüyorsun.

Evet, o evdeki ilk gecemizi, çünkü Nina'ya sarılınca ilk geceki korkularımı hatırlıyorum. Bu korkuların bir nevi uyarı niteliğinde olup olmadığını merak ediyorum. Yürümekteyim ve elimdeki fener ayaklarımın önünde yere bir oval çizmekte. Daha ileriyi aydınlatıp ötede neler olduğunu görmeye çalışırsam nereye bastığımı göremiyorum. Ağaçların hışırtısı, yoldan geçen tek tük arabalar, bir köpeğin havlayışı tarlaların her yöne doğru uzandığını ve her şeyin kilometrelerce ötede kaldığını onaylıyor adeta. Yine de oval ışık gözümü kamaştırırken bir mağaranın derinliklerine inermiş gibi hissediyorum. Sırtımı kamburlaştırıp kısa adımlarla ilerliyorum.

Ya Nina?

Bütün bunlar Nina'yla alakalı.

Bu ilk yürüyüş sırasında Nina nerede?

Evde uyuyor, derin bir uykuda, bense uyuyamıyorum, en azından ilk gece böyleyim. Öncelikle evin etrafını kolaçan etmem şart. Köpekler varsa uysallar mı, dereler varsa derinlikleri nedir, zehirli böcekler, yılanlar var mı, bilmeliyim. Olası kazalar için önlem almam lazım, ama her yer kapkaranlık ve gözlerim karanlığa bir türlü alışamıyor. Sanırım eskiden gece hakkında çok daha farklı bir fikre sahiptim.

Anneler niye hep böyle yaparlar?

Nasıl?

Olası kazaların önüne geçmeye çalışırlar, kurtarma mesafesini hesaplarlar.

Çünkü er ya da geç korkunç bir şeyin gerçekleşmesi kaçınılmazdır. Anneannem bunu anneme çocukluğu boyunca aktardı, annem de çocukluğum boyunca bana aktardı, Nina'yı kafaya takmak benim görevim.

Ama hepiniz asıl önemli olanı gözden kaçırıyorsunuz.

Peki asıl önemli olan ne, David?

Nina doğrulup oturuyor, hayali dürbünüyle ufku tarıyor. Araban ahırın öbür yanında beliriyor.

Bir an için gelenin kocam olduğunu hayal ediyorum, arabadan inecek ve bize sırayla sarılacak, böylece ben yol boyunca huzurlu bir uyku çekebilecek ve sonunda şehirdeki yatağıma kavuşacağım.

Oysa gelen Carla, arabadan iniyor ve yanınıza geliyor.

Ayakları çıplak, üstünde altın rengi bikinisi, havuzun etrafından dolanıyor ve çimene çekinerek basıyor, buna alışık değilmiş ya da çimenden işkillenmiş gibi bir hali var, terliklerini havuzun merdiveninin orada unutuyor.

Hayır, Amanda, bu daha önce olmuştu. Şimdi Carla ahırın etrafından dolanıyor.

Çünkü ben yerdeyim.

Aynen öyle.

Oysa hep Carla'nın ayaklarını çıplak hatırlıyorum.

Arabadan iniyor ve kapıyı açık bırakıyor, hızla size yaklaşıyor, Nina'dan durumun nasıl olduğuna dair bir işaret bekliyor, ama Nina şu anda sırtı ona dönük halde senin ayağının dibinde oturuyor, gözünü senden ayırmıyor. Carla ayağa kalkmana yardım ediyor, şimdiden daha iyi göründüğünü söylüyor, eşyaları yükleniyor ve Nina'nın elinden tutuyor. Peşinden geldiğine emin olmak için arkasını dönüp sana bakıyor, şakalaşıyor.

Carla.

Evet, Carla.

Doğru, kendimi daha iyi hissediyorum. Bir kez daha, tıpkı en baştaki gibi, üçümüz de arabaya biniyoruz, bu defa annen sürücü koltuğunda oturuyor. Arabanın motoru birkaç kez stop ediyor, ama annen sonunda çalıştırıp geri vitese takmayı başarıyor. Annem araba kullanmayı öğrenmek için en uygun yerin taşra olduğunu söylerdi. Ben de küçük bir kızken taşrada öğrendim.

Bu önemli değil.

Evet, tahmin etmiştim zaten.

Carla araba kullanırken pek rahat değil.

Yine de iyi kullanıyor. Fakat beklediğim yönde ilerlemiyoruz.

"Nereye gidiyoruz, Carla?"

Nina arka koltukta oturuyor. Renginin soluk olduğunu ancak şimdi fark ediyorum, ter içinde. Kendini iyi hissediyor mu diye soruyorum. Her zamanki gibi bağdaş kurmuş halde ve yine her zamanki gibi emniyet kemeri takılı, gerçi takmasını ben mi söylemiştim, hatırlayamıyorum. Bize doğru uzanmak için bir süre çabalıyor. Sonra tuhaf bir biçimde başını sallıyor, çok yavaş hareket ediyor, kurtarma mesafesi artık öyle kısa ki arkasına yaslandığında vücudu benimkinden ayrılmış gibi hissediyorum. Carla sürekli sırtını dikleştiriyor, bir türlü gevşeyemiyor. Gözucuyla bana bakıyor.

"Carla."

"Sağlık ocağına gidiyoruz, Amanda. Şansımız yaver giderse seni muayene edecek birini bulabiliriz."

Ama sağlık ocağında her şeyin yolunda olduğunu söylüyorlar ve yarım saatin ardından yine eve doğru yola çıkıyorsunuz.

İyi de bu sıçrama niye ki? Olanları adım adım anlatıyorduk. Acele ediyorsun.

Bütün bunlar önemli değil, hem vaktimiz neredeyse dolmak üzere.

Her şeyi yeniden gözümde canlandırmam lazım.

En önemli kısım geçti bile. Bundan sonra olacaklar sadece sonuçlar.

Öyleyse anlatmaya niçin devam ediyoruz?

Çünkü hâlâ farkına varmış değilsin. Hâlâ anlaman gereken şeyler var.

Sağlık ocağında neler olduğunu görmek istiyorum.

Başını eğme, nefes almakta zorlanırsın.

Şimdi neler olduğunu görmek istiyorum.

Sana bir sandalye getireceğim.

Hayır, geri dönmemiz lazım, hâlâ arabada, sağlık ocağı yolundayız. Hava çok sıcak ve dışarıdaki sesler kademe kademe kesiliyor. Motorun gürültüsünü neredeyse hiç duymuyorum, arabanın mıcırlı yolda kayarcasına ve ses çıkarmadan ilerlemesi beni şaşırtıyor. Ansızın midem bulanıyor ve mecburen öne eğiliyorum, ama geçiyor. Kıyafetim terden üstüme yapışıyor ve motor kapağından yansıyan güneş gözümü kamaştırınca mecburen gözlerimi kısıyorum. Carla artık direksiyonun başında değil. Onu göremeyince korkuyorum, kafam karışıyor. Kapımı açıyor ve elleri beni kavrayıp dışarı çekiyor. Araba kapıları çıt çıkarmadan kapanıyor, sanki hiç kapanmamışlar gibi, oysa kapandıklarını açıkça görebiliyorum. Nina'nın arkamızdan gelip gelmediğini merak ediyorum, ama ne dönüp bakabiliyorum ne de sesimi yükseltip sorabiliyorum. Ayaklarımın yürüdüğünü görüyorum ve onları kımıldatan kişinin ben olup olmadığımı merak ediyorum. Aynı bu koridordan geçiyoruz, şu arkamda, sınıfın dışında bulunandan.

Başını buraya daya.

Nina duvardaki resimlerle ilgili bir şey söylüyor, sesini duymak beni sakinleştiriyor. Carla'nın ensesi birkaç

adım ötemde, giderek uzaklaşıyor. Ayakta tek başıma duruyorum, diye geçiriyorum içimden, ellerimin duvara, duvarda asılı resimlere dayalı olduğunu görünce cildimde yine keskin bir batma hissediyorum. Carla yine yakınıma geliyor, ismimi söylüyor ve birisi kasabadan olup olmadığımı soruyor. Carla'nın saçı topuz yapılmış ve beyaz gömleğinin yakasında küçücük yeşil bir leke var. Çimen lekesi, değil mi? Başka bir kadın sesi içeri geçmemizi söylüyor ve işte orada, Nina'nın elini elimde hissediyorum. Onu sımsıkı kavrıyorum ve bana bu kez o yol gösteriyor. Küçücük bir el bu, ama ona güveniyorum, ne yapması gerektiğini içgüdüsel olarak bilecek, diye düşünüyorum. Küçük bir odaya giriyorum ve içerideki sedyeye oturuyorum. Nina burada ne işimiz olduğunu soruyor, arabayla gelirken de neler olduğunu sorup durduğunu ancak şimdi fark ediyorum. İhtiyacım olan şey ona yeniden sarılmak, ama sorusuna cevap vermeyi bile başaramıyorum. Söylemek istediğimi telaffuz etmekte zorlanıyorum. Önceki kadın hemşireymiş, tansiyonumu ölçüyor, ateşime bakıyor, boğazımı ve gözbebeklerimi inceliyor. Başım ağrıyor mu diye soruyor ve aklımdan evet, hem de çok diye geçiriyorum, ama cevabı benim yerime Carla dile getiriyor.

"Başım feci ağrıyor," diyorum ve üçü birden dönüp bana bakıyorlar.

Keskin ve yoğun bir ağrı bu, ensemden başlayıp şakaklarıma kadar tırmanıyor, sırf söyledikleri için farkına vardım ve artık başka bir şey hissedemez oldum.

Kaç saat geçti?

Neyden beri?

Sotomayor'un ofisinin önünde gerçekleşen olaydan beri.

Ofisten ayrılalı iki saat kadar oldu. Sen neredeydin, David?

Ben buradaydım, seni bekliyordum.

Sağlık ocağında mıydın?

Şimdi nasıl hissediyorsun?

Daha iyi, kendimi daha iyi hissediyorum. Loş bir yerde olmak beni epey rahatlatıyor.

Hâlâ birkaç saatimiz var, ilerlememiz lazım. Bu anla ilgili önemli bir şey var mı?

Başımın ağrıdığını söylediğimde Nina da aynısını söylüyor. Başımın döndüğünü söylediğimde Nina da aynısını söylüyor. Hemşire bir süreliğine yanımızdan ayrılınca annen kendi kendine bizi buraya getirmekle çok iyi ettiğini söylüyor. Annen beş yaş daha büyük olsa ikimizin birden annesi olabilirdi. Nina ile ben aynı anneden doğabilirdik. Güzel ama yorgun bir anne, şimdi oturup iç geçiriyor.

"David nerede, Carla?" diye soruyorum ona.

Ne şaşırıyor ne de bana bakıyor, düşüncelerimi sahiden dile getiriyor muyum yoksa sorular suskunca zihnimde mi kalıyor, emin olamıyorum.

Annen saçının topuzunu çözüyor, ince parmaklarını iyice açarak ellerini koca birer tarak gibi kullanıyor.

"Niçin David'in yanında değilsin, Carla?"

Yüzünde dalgın bir ifadeyle saçlarını havalandırıyor. Sedyede oturmaktayım, Nina da yanımda. Sedyeye hangi ara tırmandığını hatırlamıyorum ama epeydir buradaymış gibi bir hali var. Ellerim bacaklarımın yanında, sedyenin kenarlarını kavrıyorum, çünkü arada bir devrilecekmişim gibi hissediyorum. Nina da aynı pozisyonda, ama bir eli benimkinin üstünde. Hiçbir şey söylemeden yere bakıyor. Onun da mı kafası karışık acaba, diye geçiriyorum aklımdan. Hemşire geri geliyor, bir şarkı mırıldanmakta, bir yandan da çekmeceleri açıp Carla ile laflıyor. Carla saçını yine topuz yapıyor. Hemşire nereden geldiğimizi soruyor, Carla kasabadan olmadığımızı söy-

leyince hemşire mırıldanmayı kesiyor ve bu bilginin ışığında muayeneye sıfırdan başlaması gerekiyormuş gibi gözünü üstümüze dikiyor. Boynundaki kolyede altın rengi üç figür var: İki kız bebek, bir de erkek bebek, bitişikler, neredeyse üstü üste binmiş, kadının dev memelerinin arasına sıkışmışlar.

O *kadının çocuklarından biri bu bekleme odasına her gün gelir.*

"Endişelenecek bir şey yok," diyor. Yine aynı çekmeceleri karıştırıyor ve bir kutu hap çıkarıyor. "Başınıza biraz güneş geçmiş, o kadar. İstirahat çok önemli: Eve dönüp dinlenin, hiç korkmayın."

Kenarda bir lavabo var, hemşire oradan iki bardağa su dolduruyor ve bize veriyor, ayrıca ellerimize birer hap tutuşturuyor. Nina'ya verdikleri ilacın ne olduğunu merak ediyorum.

"Carla," diyorum ve Carla şaşkın bir ifadeyle bana dönüyor, "kocama haber vermek lazım."

"Evet," diyor Carla, "zaten biz de Nina ile bundan bahsediyorduk." Ukala tavrından rahatsızlık duyuyorum, ben zar zor konuşmayı başarmışken onun söylediğimi yapmak için hemen ayağa fırlamayışı beni rahatsız ediyor.

Hemşire, "Altı saatte bir birer hap alın, güneşten uzak durun, karanlık bir odaya çekilip öğle uykusu uyuyun," diyor ve hap kutusunu Carla'ya veriyor.

Nina'nın eli benimkinin üstünden ayrılmıyor, yerimden kalkmamam için ısrar ediyor sanki. Solgun ve kirli bir el bu. Çiy kurumuş, çamur izleri teninde çizgiler halinde boydan boya uzanıyor. Elbette çiy değil, ama sen artık beni düzeltmiyorsun. Öyle üzgünüm ki, David. David. Uzun süre bir şey söylemediğinde korkuyorum. Bir şey diyebilecek olmana rağmen demediğinde acaba kendi kendime mi konuşuyorum diye geçiriyorum içimden.

Ağır aksak arabaya dönüşe geçiyorsunuz. Carla'nın iki yanındasınız, ellerinizden tutuyor. Arada bir ya sen duruyorsun ya Nina, biriniz durunca herkesin durması gerekiyor. Sonra, arabaya binip yola çıkınca, zemindeki mıcır yüzünden Carla çıt çıkarmadan direksiyona yapışıyor. Bu sabah uğradığın evin bahçesine sapınca üçünüz de bir şey demiyorsunuz ve Señor Geser'in köpekleri çalıların ardından son sürat fırlayıp havlayarak arabanın arkasından koşuyorlar. Öfke dolular, ama sen de Carla da fark etmiyorsunuz. Güneş artık tam tepede ve sıcaklık zeminden yükseliyor. Ama önemli bir şey olmuyor, bu andan itibaren önemli hiçbir şey olmayacak. Zaten artık anlayabileceğine de şüpheliyim, anlatmayı sürdürmenin anlamı yok.

Ama bir sürü şey oluyor. Carla evinin önündeki üç kavak ağacının yanına park ediyor, hoşuna gidebilecek daha çok ayrıntı var.

Artık anlatmaya değmez.

Elbette değer. Carla emniyet kemerinin düğmesine basınca kemer kırbaç gibi şaklayarak yerine dönüyor ve şaklamayla beraber gerçeklik algım da yeniden berraklaşıyor. Nina arka koltukta uyuyor, yüzü solgun, ismini birkaç kez söylememe rağmen uyanmıyor. Artık elbisesi tamamen kuruduğu için kumaşın üstündeki rengi atık lekeleri görebiliyorum, iri, eğri büğrü lekeler bunlar, koca bir denizanası sürüsünü andırıyorlar.

Ciddiyim, Amanda, artık anlatmanın anlamı yok.

İçimde bir his var, devam etmeliyim.

"Güzelliği ben taşırım," diyor annen arka kapıyı açarken, kolunu Nina'nın omzunun arkasından dolayıp onu arabadan çıkarıyor. "İyi bir öğle uykusu çekeceksiniz."

Buradan gitmem lazım, diye düşünüyorum. Aklımdan bu geçerken bir yandan da Carla'nın zorlanarak ayağının ucuyla arabanın kapısını kapadığını görüyorum,

kızımı kucaklamış evine doğru yürüyor. Kurtarma mesafesi artıyor ve aramızdaki ip gerilince ben de ayağa kalkıyorum. Gözümü Nina'nın, Carla'nın sırtından sarkan küçük kolundan ayırmadan arkalarından gidiyorum. Evin etrafında çimen yok, sadece toz toprak var. Arazinin en önünde ev duruyor, yan taraftaysa bir ambar. Arka tarafta atlar kaçmasın diye dikilen çitler var, ama görünürde hiçbir hayvan yok. Gözlerim seni arıyor. Eve girince seninle karşılaşacağımızı düşünerek kaygılanıyorum. Nina'yı almak ve arabaya dönmek istiyorum. İçeri girmek istemiyorum. Ama oturmaya çok ihtiyacım var, güneşten kaçmaya, soğuk bir şeyler içmeye; bedenim de Nina'nın peşinden eve giriyor.

Bu önemli değil.

Biliyorum, David, ama yine de sonuna kadar dinleyeceksin. Gözlerimin evin loşluğuna alışması zaman alıyor. İçeride az sayıda mobilya ve çok sayıda ıvır zıvır var. Çirkin ve kullanışsız eşyalar bunlar, melek bibloları, çekmece gibi üst üste dizilmiş kapaklı koskoca plastik kutular, duvara tutturulmuş altın ve gümüş yaldızlı tabaklar, dev seramik vazolarda yapma çiçekler. Annenin evini gözümde daha farklı canlandırmıştım. Şimdi Carla Nina'yı kanepeye oturtuyor. Kanepe hasırdan ve üstünde minderler var. Karşımdaki oval aynada kendimi görüyorum, kızarık ve terliyim, arka tarafımda giriş kapısına asılı plastik şerit perdeyi görüyorum, ardındaysa kavakları ve arabayı. Carla limonata yapacağını söylüyor. Mutfak sol tarafta, buzdolabından bir buz tepsisi çıkardığını görüyorum.

"Geleceğini bilsem ortalığı biraz toparlardım," diyor, bir rafa uzanıp iki bardak alırken.

Mutfak yönünde iki adım atınca Carla'nın yanına ulaşıyorum. Evin içi küçücük ve loş.

"Bilseydim güzel bir şeyler hazırlardım. Sana tereyağlı kurabiye tarifimden bahsetmiştim, hatırlıyor musun?"

Hatırlıyorum tabii. Tanıştığımız gün bahsetmişti. Nina ile ben eve sabahtan gelmiştik, kocam ancak cumartesi gelecekti. Ben posta kutusunu açmaya çalışıyordum, çünkü Señor Geser gerekirse diye yedek anahtarları bizim için oraya bırakacağını söylemişti, tam o sırada anneni ilk kez görmüştüm. Evinden çıkıp elinde iki boş plastik kovayla yanıma gelmiş, sudaki kokuyu hissedip hissetmediğimi sormuştu. Emin olamamıştım, çünkü geldiğimiz sırada biraz içtiysek de her şey bize yeni geliyordu, suyun kokusu farklıysa bile bunun bir sorun olup olmadığını bilmiyorduk. Carla endişeyle başını sallamış ve kiraladığımız eve paralel uzanan yolda uzaklaşmıştı. Geri geldiğinde ben yanımızda getirdiğimiz şeyleri mutfağa yerleştirmekle meşguldüm. Onu pencereden görmüştüm, kovaları yere bırakıp bahçe kapısını açmış, içeri girdikten sonra kapamak için kovaları yeniden yere bırakmıştı. İnce uzundu, iki elinde de doldurmuş olduğu belli birer kova taşımasına rağmen zarif adımlarla, sırtı dik yürüyordu. Altın rengi sandaletleri adeta aşırı derecede düz bir çizgi üstünde ilerliyordu, böyle yürümek için özel bir çaba gösteriyor gibiydi, bakışlarını ancak verandaya ulaşınca yerden ayırmıştı ve göz göze gelmiştik. Kovalardan birini bana bırakmak istiyordu. O gün musluktan akan suyu kullanmasak iyi edeceğimizi söylemişti. Kovayı almam için öyle çok ısrar etmişti ki sonunda kabul etmiştim ve bir an su için ona para vermem gerekir mi acaba diye düşünmüştüm. Gücendirmeye korktuğumdan karşılık olarak üçümüz için buz gibi bir limonata hazırlamayı teklif etmiştim. Limonatayı dışarıda, ayaklarımızı havuzun suyuna sarkıtarak içmiştik.

"Bende nefis bir tereyağlı kurabiye tarifi var," demişti Carla. "Limonatanın yanında çok iyi giderdi."

"Nina da sever," demiştim.

"Evet, pek beğeniriz," demişti Nina.

Evinizin mutfağında pencerenin önündeki sandalyeye yığılıyorum. Annen bana limonata ve şeker uzatıyor.

"Şekerini bol koy," diyor Carla, "ayıltır."

Dediğini yapmadığımı görünce öbür sandalyeye oturuyor ve şekeri kendisi koyuyor. Karıştırırken gözucuyla beni izliyor.

Arabaya kendi başıma ulaşıp ulaşamayacağımı merak ediyorum. Derken mezarları görüyorum. Arka bahçeye baktığım anda topraktaki tümseklerin mezar olduğunu hatırlıyorum.

Yirmi sekiz tane mezar var.

Yirmi sekiz tane, evet. Carla nereye baktığımı fark ediyor. Limonatamı önüme itiyor, bardağı görmesem de soğukluğunu yakınımda hissedince midem bulanıyor. İçemeyeceğim, diye geçiriyorum aklımdan. Annene çok acıyorum, ama bir şey içmem mümkün değil, oysa boğazım öyle kuru ki. Carla bekliyor. Limonatasını karıştırıyor ve bir süre konuşmadan duruyoruz.

"Onu çok özlüyorum," diyor sonunda, bense neyden bahsettiğini anlamakta zorlanıyorum. "Yaşıtı çocukların hepsini kontrol ettim, Amanda. Hepsini." O konuşurken ben mezarları bir kez daha sayıyorum. "Onları anne babalarından habersiz izliyorum, yanlarına gidip konuşuyorum, omuzlarından tutup gözlerinin içine bakıyorum."

İlerlememiz lazım. Vakit kaybediyoruz.

Şimdi annen de arka bahçeye bakıyor.

"Öyle çok mezar var ki, Amanda. Çamaşır asarken hep yere bakmam gerekiyor, yoksa şu tümseklerden birine basacağım..."

"Kanepeye gitmem lazım," diyorum.

Annen hemen ayağa kalkıp bana eşlik ediyor. Gücümün son damlasını harcayarak kanepeye yığılıyorum.

Üçe kadar saydığımda seni kaldırmam için bana yardım et.

Carla beni düzgünce yatırıyor.

Bir.

Bana bir minder veriyor.

İki.

Kolumu uzatıyorum ve derin bir uykuya dalmadan önce Nina'ya sımsıkı sarılıyorum.

Üç. Sandalyeye tutun, şuraya. Otur. Beni görüyor musun? Amanda?

Evet. Seni görüyorum. Çok yorgunum, David. Ve korkunç kâbuslar görüyorum.

Ne görüyorsun?

Burada değil, burada seni görüyorum, gözlerin kıpkırmızı olmuş, David, kirpiklerin neredeyse tamamen dökülmüş.

Kâbuslarında.

Babanı görüyorum.

Çünkü artık o da evde. Hava karanlık ve ikiniz kanepede yatarken babamlar sizi izliyor ve tartışıyorlar.

Annen cüzdanımı karıştırıyor.

Niyeti kötü değil.

Evet, biliyorum, sanırım bir şey arıyor. Acaba sonunda kocama mı telefon edecek diye geçiriyorum aklımdan. Tek yapması gereken bu. Ona önceden söylemiş miydim?

En başta söylemiştin, şimdi bir telefon numarası bulmaya çalışıyor.

Baban kanepenin karşısına oturuyor ve bizi inceliyor. Masanın üstündeki içilmemiş limonatama bakıyor, ayağımdan annenin çıkarıp kanepenin yanına bıraktığı

ayakkabılarıma bakıyor, Nina'nın ellerine bakıyor. Babana çok benziyorsun.

Evet.

Gözleri kocaman, orada olmamızdan hoşnut değilse de korkmuşa benzemiyor. Çok geçmeden uyuyakalıyorum, şimdiyse ışıklar sönük ve her yer karanlık, hâlâ gece ve galiba evde değiller. Sanırım seni görüyorum. Gördüğüm sen misin? Kapıdaki plastik şerit perdenin önündesin ama artık arkadan ışık gelmiyor, kavaklar ve tarlalar görünmüyor. Şimdi annen yanımdan geçiyor ve arka bahçeye bakan pencereyi açıyor. Hava bir anlığına lavanta kokuyor. Babanın sesini duyuyorum. Artık yanında biri daha var. Sağlık ocağının acil bölümündeki kadın bu. Senin evinde, ve annen elinde bir bardak suyla yanıma geliyor. Nasıl hissettiğimi soruyor. Zar zor doğruluyorum, hap kutusundan çıkardıkları bir hapı daha yutuyorum, Nina'ya da veriyorlar, o biraz daha iyi görünüyor, bana bir şey soruyor ama cevap veremiyorum.

Zehrin etkisi artıp azalıyor, ikiniz de zehirlendiniz.

Evet. Peki bize niye güneş çarpması ilacı veriyorlar?

Çünkü hemşire sersemin teki.

Sonra yine uyuyorum.

Saatlerce.

Evet. Ama hemşirenin oğlu, bu odaya gelen çocuklar, hepsi zehirlenmiş mi? Bir anne nasıl olur da bunu fark etmez?

Hepsi doğrudan zehirlenmiş değil. Bazıları doğuştan öyle, hamileyken annelerinin soluduğu, yediği ya da dokunduğu şeyler yüzünden.

Şafak vakti uyanıyorum.

Seni Nina uyandırıyor.

"Gidelim mi anneciğim?" diyerek beni dürtüyor.

Öyle minnettarım ki ona; söylediği ikimizin de hayatını kurtaran bir emir gibi. Parmağımı dudaklarıma götürüp sessiz olmamız gerektiğini işaret ediyorum.

İkiniz de daha iyisiniz, ama bu geçici bir durum.

Hâlâ çok başım dönüyor ve ancak birkaç denemenin ardından doğrulabiliyorum. Gözlerim batıyor, arada bir ovuşturuyorum. Nina'nın nasıl hissettiğini bilmiyorum. Henüz doğru düzgün öğrenmemiş olmasına rağmen ayakkabılarını bağlıyor. Rengi solgun, ama ağlamıyor, hiçbir şey söylemiyor. Artık ayaktayım. Duvara, oval aynaya, mutfağın sütununa tutunarak ilerliyorum. Arabanın anahtarları cüzdanımın yanında. Yavaşça uzanıp alıyorum, ses çıkarmamak için özen gösteriyorum. Nina'nın bacağıma tutunan elini hissediyorum. Evin ön kapısı açık, uzun plastik şeritlerin altından çömelerek geçiyoruz, soğuk ve derin bir mağaradan ışığa çıkarcasına dışarı adım atıyoruz. Evden ayrıldığımız anda Nina bacağımı bırakıyor. Araba kilitli değil ve ikimiz de sürücü kapısından biniyoruz. Kapıyı kapatıp motoru çalıştırıyorum, geri vitese takıp birkaç metre giderek mıcır kaplı yola çıkıyorum. Sokağın köşesini dönmeden önce dikiz aynasından son kez annenin evine bakıyorum. Bir an üstünde sabahlığıyla dışarı fırlayacağını, evin kapısından bana eliyle işaretler yapacağını hayal ediyorum. Ama etrafta hiçbir kıpırtı yok. Nina tek başına arka koltuğa geçiyor ve emniyet kemerini takıyor.

"Anneciğim susadım," diyor ve oturduğu yerde bacaklarını toparlayıp bağdaş kuruyor.

Ben de içimden ona hak veriyorum, tabii ya, şu anda en çok ihtiyacımız olan şey su, diye düşünüyorum. Saatlerdir su içmedik, oysa zehirlenmeleri geçirmek için bol su içilir. Kasabadan geçerken birkaç şişe alacağız, diyorum içimden. Ben de susadım. Güneş çarpması ilaçları mutfak masasının üstünde kaldı, acaba yola çıkmadan önce birer doz daha almalı mıydık diye düşünüyorum. Nina kaşlarını çatmış bana bakıyor.

"İyi misin, Nina? Canım?"

Gözleri yaşlarla doluyor ama sorumu tekrarlamıyorum. İçimden, biz çok güçlüyüz, Nina ve ben, diyerek mıcırlı yoldan ayrılıyorum ve araba nihayet kasabanın asfaltını çiğniyor. Saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama sokakta henüz kimseler yok. Herkesin uyuduğu bir kasabada nereden su alınır ki? Gözlerimi ovuşturuyorum.

Çünkü iyi göremiyorsun.

Yüzümü yıkayasım geliyor. Saat erken olmasına rağmen hava aşırı aydınlık.

Oysa o kadar da aydınlık değil, sorun gözlerinde.

Gözlerimde rahatsız bir his var. Asfaltın ışıltısı ve bulvarın kenarındaki direklerin parıltısı gözümü kamaştırıyor. Sürücü tarafındaki güneş siperliğini indiriyorum ve torpido gözünde gözlüğümü arıyorum. Her hareket için büyük çaba harcamam gerekiyor. Kamaşan gözlerimi kısıyorum ve bu halde araba kullanmak çok zor. Bir de vücudum var, David. Vücudumun her yanı batıyor. Kurtçuklar yüzünden mi?

Kurtçuklar varmış gibi bir his, bütün vücudun minicik kurtçuklarla kaplıymış gibi. Birkaç dakika sonra Nina arabada yalnız kalacak.

Hayır, David. Böyle bir şey mümkün değil, Nina'nın arabada yalnız başına işi ne? Hayır, lütfen. Şimdi, değil mi? Şimdi. Nina'yı son görüşüm bu. Biraz ileride, köşeye doğru sokağın ortasında bir şey var. Yavaşlıyorum ve gözlerimi daha da fazla kısıyorum. Zorlanıyorum, David. Çok canım yanıyor.

Biz miyiz?

Kim?

Sokağın ortasında karşıdan karşıya geçenler.

Bir grup insan. Frene basıyorum ve onları görüyorum, arabanın birkaç santim önünden geçiyorlar. Bu saatte bu kadar çok insanın dışarıda işi ne? Aralarında bir

sürü çocuk var, hemen hepsi çocuk. Bu saatte niye hep beraber karşıdan karşıya geçiyorlar?

Bizi bekleme odasına götürüyorlar. Gün başlamadan önce bizi orada bırakırlar. Gün içinde kötüleşirsek eve erken gönderirler, ama genelde hava kararmadan evlerimize dönmeyiz.

Karşıdan karşıya geçenlerin güvenliği için iki köşede de birer kadın bekliyor.

Bizlere evde bakmak zor, bazı anne babalar ne yapmaları gerektiğini bile bilmezler.

Kadınların üstündeki önlük sağlık ocağındaki kadınınkiyle aynı.

Onlar hemşire.

Her yaştan çocuk var. Görmekte zorlanıyorum. Sırtımı kamburlaştırıp direksiyona doğru eğiliyorum. Kasabada sağlıklı çocuklar da var mı?

Birkaç tane var, evet.

Okula gidiyorlar mı?

Evet. Ama burada düzgün doğan çocuk azdır.

"Anneciğim?" diyor Nina.

Kasabada doktor yok, yeşil evdeki kadın elinden geleni yapıyor.

Gözlerimden yaşlar akıyor ve ellerimi gözlerime bastırıyorum.

"Anneciğim bak, koca kafalı kız."

Bir saniyeliğine gözlerimi açıp ileri bakıyorum. Casa Hogar'da gördüğümüz kız sessizce arabanın önüne dikilmiş, bizi izliyor.

Sonra ben onu ittiriyorum.

Evet, doğru, onu ittiren sensin.

Onu hep ittirmek gerekiyor.

Bir sürü çocuk var.

Otuz üç çocuğuz, ama sayımız sürekli değişiyor.

Acayip çocuklar. Nasıl desem, bilemiyorum, gözlerim çok yanıyor. Bozukluğu olan çocuklar bunlar. Kirpikleri yok, kaşları da, ciltleri kızarık, kıpkırmızı, pul pul dökülüyor. Sadece birkaçı senin gibi.

Ben nasılım, Amanda?

Bilmiyorum, David, acaba daha mı normalsin? Çocukların sonuncusu da karşı kaldırıma ulaşıyor. Ardından en sondaki kadın karşıdan karşıya geçiyor ve çocukların peşinden gitmeden önce bir an durup bana bakıyor. Arabanın kapısını açıyorum. Her şey gözüme bembeyaz görünmeye başlıyor. Durmadan gözlerimi ovuşturuyorum, çünkü içlerine bir şey kaçmış gibi hissediyorum.

Kurtçuklar varmış gibi hissediyorsun.

Evet. Suyum olsa yüzümü yıkardım. Dışarı çıkıp arabaya yaslanıyorum. Kadınları düşünüyorum.

Hemşireleri.

"Anne..." Nina ağlıyor.

Belki bana su verebilirler, ama düşünmek bile zor geliyor, David. Rahatsızım, susamışım, sancıyorum, Nina bana seslenip duruyor, bense ona bakamıyorum, artık gözlerim hemen hiçbir şeyi seçemiyor. Her yer beyazlara bürünüyor ve bu kez ben Nina'ya sesleniyorum. Arabayı yokluyorum, yeniden binmeye çalışıyorum.

"Nina, Nina," diyorum.

Her şey bembeyaz. Nina'nın elleri yüzüme dokununca irkilip onları itiyorum.

"Nina," diyorum. "Evlerden birinin zilini çal. Zili çal ve babanı aramalarını söyle."

Nina'nın ismini defalarca tekrarlıyorum. Peki Nina şimdi nerede, David? Bunca zamandır Nina'sız nasıl kalabildim? David, nerede o?

Carla senin yine sağlık ocağına getirildiğini haber alır almaz koşup geliyor. Bayılmanla Carla'nın ziyareti arasında yedi saat geçti, zehirlenme ânından itibarense bir gün-

den fazla. Carla bütün bunların bekleme odasındaki çocuklarla, ölen atlar, köpek ve ördeklerle, ve artık oğlu olmaktan çıksa da evinde yaşamayı sürdüren oğluyla alakalı olduğuna inanıyor. Carla bütün bunların kendi suçu olduğuna, ben o akşam bir bedenden ötekine geçerken fazladan bir şeylerin daha değiştiğine inanıyor. Görülemeyecek kadar küçük olsa da her şeyi mahveden bir şey...

Peki gerçekten öyle mi?

Suç onun değil. Çok daha fena bir şey söz konusu.

Ya Nina?

Carla alelacele gelip seni baygın halde, ateşler içinde terlerken, beni sayıklarken görünce her şeyden önce yeşil evdeki kadınla konuşması gerektiğine karar veriyor.

Doğru, yatağımın ayakucunda oturuyor, en uygun çözümün yeşil evdeki kadınla konuşmak olduğunu söylüyor. Bana kendisine onay verip vermediğimi soruyor. Ne demek istiyor, David?

Onu görüyor musun? Şimdi yine görüyor musun?

Zar zor seçiyorum, etraf hâlâ bembeyaz ama gözlerim artık batmıyor. Batmayı gidermek için bana bir şey mi verdiler? Bulanık karaltılar görüyorum, annenin karaltısını, sesini ayırt edebiliyorum. Kocamı aramasını söylediğimde Carla hemen bana yaklaşıyor. Ellerimi sımsıkı tutuyor, nasıl olduğumu soruyor.

"Carla, kocamı ara."

Ona böyle diyorum, dediğime eminim.

Arıyor da. Numarayı defalarca tekrarlıyorsun, sonunda not etmeyi başarıyor, kocana ulaşıyor ve telefonu sana uzatıyor.

Evet, bu kocamın sesi, nihayet sesini duyuyorum, öyle fena ağlamaya başlıyorum ki ne olduğunu anlayamıyor. Durumum kötü, bunu fark edebiliyorum, kocama da söylüyorum. David, bu güneş çarpması değil. Öyle çok ağlıyorum ki kocam telefonda bağırmaya başlıyor,

ağlamayı kesmemi ve neler olduğunu anlatmamı emrediyor. Nina'yı soruyor. Nina nerede, David?

Sonra Carla telefonu nazikçe senden uzaklaştırıp kocanla konuşmaya çalışıyor. Utanıyor, ne diyeceğini bilemiyor.

İyi olmadığımı, bugün sağlık ocağında doktor bulunmadığını ama birini çağırttıklarını söylüyor, kocama gelecek mi diye soruyor. Nina'nın iyi olduğunu söylüyor. Bak, David, Nina iyiymiş. Carla şimdi çok yakınımda. Sen neredesin? Annen yanımda olduğunu biliyor mu?

Bilse de şaşırmazdı, kendi kendine bütün bunların benim yüzümden olduğunu söylüyor. Kasabada son on yılda gerçekleşen bütün uğursuzlukların artık benim içimde biriktiğine inanıyor.

Yatağa oturuyor, çok yakınımda. Bir kez daha güneş kreminin tatlı kokusunu duyuyorum. Saçımı düzeltiyor, parmakları buz gibi ama hoşuma gidiyor. Bileziklerinin şıngırtısı da. Çok ateşim var mı, David?

"Amanda," diyor annen.

Sanırım ağlıyor, adımı telaffuz ederken sesi tutuk çıkıyor. Israrla yeşil evdeki kadından bahsediyor. Az vaktimiz kaldığını söylüyor.

Haklı.

"Acele etmemiz lazım," diyor ve ellerimi kavrıyor, soğuk elleriyle benim terden sırılsıklam ellerimi sıkıyor, bileklerimi okşuyor. "İzin verdiğini söyle, rızanı almam gerekiyor."

Sanırım beni yeşil eve götürmek istiyor.

"Kendi vücudumda kalacağım, Carla."

Ben böyle şeylere inanmam, demek istiyorum ona. Ama sesimi duyurabileceğime inanmıyorum.

"Amanda, ben seni değil Nina'yı düşünüyorum," diyor annen. "Seni buraya getirdiklerini duyduğumda Nina'yı sordum, ama kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Señor Geser'in arabasıyla dolaşıp bulduk onu."

İp daha da geriliyor.

Kaldırımın kenarında oturuyordu, arabanı bıraktığınız yerin birkaç sokak ötesinde.

"Amanda, gerçek David'imi bulduğumda," diyor annen, "o olduğundan hiç kuşkulanmayacağım." Tutmasa düşecekmişim gibi ellerimi sımsıkı kavrıyor. "Anlaman lazım, Nina birkaç saat daha dayanamayacaktı."

"Nina nerede?" diye soruyorum. Boğazımdan bedenimin en uç noktalarına dek yüzlerce iğne batıyormuş gibi acıya boğuluyorum.

Annenin amacı rızamı almak değil, annen benden af diliyor, şu anda yeşil evde yaşanmakta olanlar için. Ellerini bırakıyorum. Kurtarma mesafesinin ipi düğümleniyor, bu öyle büyük bir şiddetle oluyor ki bir an nefesim kesiliyor. Yataktan fırlayıp dışarı çıkmayı aklımdan geçiriyorum. Tanrım, diye düşünüyorum. Tanrım. Nina'yı o evden çıkarmalıyım.

Ama kımıldayabilmen için biraz daha vakit geçmesi gerekecek. Zehrin etkisi artıp azalıyor, ateşin yükselip düşüyor.

Kocamla yeniden konuşmalıyım. Nina'nın nerede olduğunu ona söylemeliyim. Sancı geri geliyor, başıma kesik kesik beyaz darbeler iniyor sanki, her seferinde beni birkaç saniyeliğine kör bırakıyor.

"Amanda..." diyor Carla.

"Hayır, hayır," diyorum birkaç kez.

Defalarca.

Bağırıyor muyum?

Nina'nın ismini haykırıyorsun.

Carla bana sarılmaya çalışıyor ve onu kendimden ayırmakta zorlanıyorum. Vücut ısım katlanılmaz bir dereceye yükseliyor, tırnaklarımın altında parmaklarımın şiştiğini hissediyorum.

Yine de bağırmayı kesmiyorsun, hemşirelerden biri odaya girdi bile.

Carla ile konuşuyor. Ne diyor, David, ne diyor?

Doktorun yolda olduğunu söylüyor.

Ama ben daha fazla dayanamayacağım.

Sancın gidip geliyor, ateşin yükselip düşüyor ve Carla bir kez daha ellerini kavrıyor.

Bir an için Nina'nın ellerini görüyorum. Yanımda olmasa da onu gayet net görebiliyorum. Minicik elleri toprak lekeli.

Bunlar benim ellerim de olabilir, yeşil evin mutfağında duvara tutuna tutuna gölgelerin içinde Carla'yı aradığım zaman.

Doğru değil bu, eller Nina'ya ait, onları görebiliyorum.

"Yapılması gerekeni yaptık," diyor Carla.

Şu anda gerçekleşiyor. Nina'nın parmakları neden toprak içinde? Kızımın elleri ne kokuyor?

"Hayır, Carla. Hayır, lütfen."

Tavan uzaklaşıyor ve bedenim yatağın karanlığına gömülüyor.

"Nereye gideceğini öğrenmem lazım," diyorum.

Carla üstüme eğilince her şey mutlak bir sessizliğe bürünüyor.

"Bu mümkün değil, Amanda, mümkün olmadığını sana önceden de söyledim."

Tavandaki vantilatörün kanatları çok yavaş dönüyor, üflediği hava bana ulaşmıyor.

"Kadına söylemelisin," diyorum.

"Amanda..."

"Ona yalvarmalısın."

Yaklaşan biri var, henüz koridorda. Adımları yumuşacık, zar zor fark ediliyor, ama ben net biçimde duyabi-

liyorum. Tıpkı senin yeşil evin koridorunda attığın adımlar gibi, eski parkelerin üstünde ilerleyen iki ıslak ayacık.

"Onu olabildiğince yakına nakletmeye çalışsın."

Müdahale edebilir misin, David? Nina'yı yakına naklettirebilir misin?

Kimin yakınına?

Evin. Evin yakınına.

Olabilir.

Ne gerekiyorsa yap, lütfen.

Olabilir, ama hiçbir işe yaramayacak.

Lütfen, David. Son söyleyebildiğim şey bu, son olduğunu biliyorum, söylemeden hemen önce anladım. Her şey sessizliğe gömülüyor, nihayet. Uzun ve tok bir sessizlik bu. Artık tavan vantilatörü ve kanatları yok. Artık hemşire yok, Carla yok. Yatak örtüleri artık yok, yatak da, oda da. Hiçbir şey olmuyor artık. Sadece bedenim var. David?

Ne var?

Çok yorgunum. Asıl önemli olan nedir, David? Bunu söylemene ihtiyacım var, çünkü çile bitecek, değil mi? Bunu söylemene ihtiyacım var, sonra da sessizliğin her şeye hâkim olmasını istiyorum.

Şimdi seni ittireceğim. Ördekleri ittiren benim, Señor Geser'in köpeğini ittiren benim, atları da.

Casa Hogar'daki kızı da. Bütün bunlar zehirle mi alakalı? Her tarafta, değil mi David?

Zehir hep vardı.

Öyleyse başka bir şeyle mi alakalı? Kötü bir şey mi yaptım? Kötü bir anne miydim? Benim sebep olduğum bir şey mi? Kurtarma mesafesi.

Sancın gidip geliyor.

Çimenlerin üstünde Nina'yla beraberdim, bidonların arasında. Kurtarma mesafesi işe yaramadı, tehlikeyi fark etmedim. Şimdiyse vücudumda bir şey daha var, tekrar

etkin hale gelen bir şey, belki de etkinliğini kaybeden, şiddetli ve parlak bir şey.

Sancı bu.

Niçin artık hissetmiyorum?

Midene saplanıyor.

Evet, midemi delip açıyor, ama hiç hissetmiyorum, beyaz ve buz gibi bir titreşimle içime işliyor, gözlerime kadar ulaşıyor.

Ellerine dokunuyorum, buradayım.

Şimdiyse ip, kurtarma mesafesinin ipi.

Evet.

Dışarıdan mideme bağlanmış gibi. Sıkıyor.

Korkma.

Boğuyor.

Kopacak.

Hayır, bu mümkün değil. İp kopamaz, çünkü ben Nina'nın annesiyim ve Nina benim kızım.

Babamı hiç düşündün mü?

Babanı mı? Bir şey ipe asılıyor ve ip daha da geriliyor. Midemi ikiye ayıracak.

Öncesinde ip kopacak, nefes al.

İp kopamaz, Nina benim kızım. Ama kopuyor, Tanrım, kopuyor.

Artık çok az vakit kaldı.

Ölüyor muyum?

Evet. Saniyeler kaldı, ama en önemli şeyin ne olduğunu hâlâ öğrenebilirsin. Seni ileri doğru ittireceğim ki babamı işitebilesin.

Niye babanı?

Onun kaba ve düz bir adam olduğunu düşünüyorsun, ama atlarını yitirdiği için böyle.

Bir şey kopuyor.

İp bu.

Artık gergin değil. Ama ipi duyumsuyorum, hâlâ yok olmuş değil.

Evet, ama az zaman kaldı. Etraf sadece birkaç saniyeliğine aydınlanacak. Babam konuştuğunda dikkatini topla.

Sesin zayıfladı, artık seni iyi duyamıyorum.

Dikkatini topla, Amanda, sadece birkaç saniye sürecek. Şimdi bir şey görüyor musun?

Kocam bu.

Seni ittiriyorum, ileri doğru, görüyor musun?

Evet.

Gücünü son harcadığın şey bu olacak. Yaşayacağın en son şey.

Evet, görüyorum. Kocam bu, arabamızı kullanıyor. Şimdi kasabaya giriyor. Bu gerçekten oluyor mu?

Akışı kesme.

Onu gayet berrak, apaçık görüyorum.

Arkanı dönme.

Kocam bu.

Sona geldiğinde ben artık burada olmayacağım.

Ama David...

Benimle konuşarak vakit kaybetme.

Bulvara sapıyor ve yavaşça ilerliyor. Onu çok net görüyorum. Kırmızı ışıkta mecburen duruyor. Kasabanın tek trafik ışığı bu, karşıdan karşıya geçen iki ihtiyar var, dönüp kocama bakıyorlar. O ise dalgın, önüne bakıyor, gözünü yoldan ayırmıyor. Meydanın, süpermarketin ve benzin istasyonunun yanından geçiyor. Sağlık ocağının yanından geçiyor. Sağa, mıcırlı yola sapıyor. Yavaşça dümdüz gidiyor. Çukur ve tümseklerden kaçmaya çalışmıyor, doğrudan üstlerinden geçiyor. Kasabadan uzaklaşınca yolda Señor Geser'in köpekleri beliriyor, ciğerleri patlarcasına havlıyorlar, ama kocam hiç hız kesmiyor. Nina ile kiraladığım evin yanından geçiyor. Dönüp bakmıyor. Ev geride kalıyor ve Carla'nın evi görünüyor. Ko-

cam toprak yola sapıp yokuşu tırmanıyor. Arabayı ağaçların önüne park edip motoru kapıyor. Kapısını açıyor. Her türlü sesin yankılandığını fark ediyor: Kapattığı kapısının sesi tarlalarda yankılanıyor. Kirli ve köhne eve, madeni levhalarla yamanmış çatıya bakıyor. Evin ardındaki gökyüzü gri, henüz öğlen olmasına rağmen içeride ışıklar yanıyor. Kocam tedirgin, muhtemelen birileri tarafından izlediğini biliyor. Ahşap korkuluklu üç basamağı tırmanmadan önce evin açık kapısına ve eşiğe asılı plastik şerit perdeye bakıyor. Kapının üstünde küçük bir çıngırak asılı, ipi paket ipinden, ama kocam ipi çekmiyor. Ellerini iki kez çırpıyor ve içeriden kalın bir ses, "İçeri girebilirsiniz," diyor. Mutfakta kendisiyle yaşıt bir adam var, kocama hiç aldırmadan raflarda bir şey arıyor. Omar bu, yani baban, ama tanışıyormuş gibi bir halleri yok.

Kocam, "Sizle konuşabilir miyim?" diye soruyor.

Baban cevap vermeyince kocam soruyu tekrarlamamayı tercih ediyor. Babanın yanından geçmek için hareketlense de bir an tereddüt ediyor, mutfak daracık ve baban yerinden kımıldamıyor. Kocam nemli ahşap zeminde bir adım atınca ahşap gıcırdıyor. Babanın kımıldamıyor oluşu kocama eve kendisinden önce başkalarının da geldiğini düşündürüyor.

Baban, "Mate içer misiniz?" diye soruyor, kocama sırtını dönüp demlikteki eski çayı lavaboya döküyor.

Kocam evet diyor. Baban sandalyelerden birini işaret edince kocam oturuyor.

"Karınızla daha yeni tanıştım," diyor baban. Parmaklarını mate demliğine sokup eski çayın yapraklarını da lavaboya boşaltıyor.

"Ama karınız önceden tanışmış," diyor kocam.

"Karım gitti."

Mate demliğini masaya koyuyor. Bunu sert bir hareketle yapmıyor, ama nazikçe yaptığı da söylenemez. Ko-

camın karşısına oturuyor, önünde demlik ve şekerlik var, gözünü kocamdan ayırmıyor.

"Konuşabilirsiniz," diyor.

Arkasındaki duvarda adamın aynı kadınla iki fotoğrafı asılı, altlarındaysa adamın farklı atlarla fotoğrafları var. Hepsini tek bir çivi tutuyor, fotoğrafların hepsi aynı paket ipine dizilmiş.

"Kızım iyi değil," diyor kocam, "bir aydan fazla oldu, ama..."

Baban ona bakmıyor, kendi çayını tazeliyor.

"Yani aslında durumu iyi, tedavisi devam ediyor ve cildindeki lekeler artık eskisi kadar acımıyor. Bütün yaşadıklarına rağmen yavaş yavaş toparlanıyor. Ama bir şey var ki nasıl tanımlayacağımı bilmiyorum. Onda bir farklılık var..." Lafını sürdürmeden önce birkaç saniye duraksıyor, babana duyduklarını sindirmesi için zaman vermek istiyor sanki. "Ne olduğunu biliyor musunuz, Nina'ya ne olduğunu?"

"Hayır."

Epey uzun bir sessizlik oluyor, ikisi de hiç kımıldamıyor.

"Biliyor olmalısınız."

"Bilmiyorum."

Kocam masaya yumruğunu indiriyor, kontrollü olsa da etkili bir darbe bu, şekerlik sıçrıyor ve kapağı biraz öteye düşüyor. Baban artık kocama bakıyor, ama korkmuşa benzemiyor.

"Size söyleyebileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorsunuz."

Baban mate demliğinin madenî kamışını ağzına götürüyor. Mutfaktaki ışıldayan tek nesne bu. Kocam bir şey demek için ağzını açıyor. Tam o sırada koridordan bir ses duyuluyor. Kocam oturduğu yerden sesi neyin çıkardığını göremiyor. Babansa buna alışık, hiç telaşlanmıyor.

Bu sensin, David, tanımlayamadığım farklı bir şey var, ama sensin. Mutfakta beliriyorsun ve gözünü onlara dikiyorsun. Kocam sana bakıyor, sıkılı yumrukları gevşiyor, yaşını kestirmeye çalışıyor. Bakışındaki tuhaflığı fark ediyor, bir an zihinsel engelli olabileceğini düşünüyor; cildindeki lekeler dikkatini çekiyor.

"İşte bakın," diyor baban, kendi çayını bir kez daha tazeliyor ve yine kocama ikram etmiyor. "Görüyorsunuz, ben de sorularıma cevap verecek birini bulabilmeyi çok isterdim."

Ses çıkarmadan bekliyorsun, bütün dikkatin kocamda.

"Şimdi de her şeyi birbirine bağlamaya başladı."

Baban salonu işaret ediyor, orada paket ipiyle asılmış ya da birbirine bağlanmış bir sürü eşya var. Kocam şimdi bütün dikkatini buna veriyor, ama nedenini bilmiyor. Ona fazla abartılacak bir durum gibi görünmüyor, daha ziyade evin ve eşyaların sefilliğini kendince iyileştirmeye çalışmış olabileceğini düşünüyor. Bakışını yeniden sana çeviriyor, anlamaya çalışıyor, sense koşup ön kapıdan dışarı çıkıyorsun ve iki adam hiç konuşmadan, evden uzaklaşan adım seslerine kulak veriyorlar.

"Gelin," diyor baban.

Neredeyse aynı anda yerlerinden kalkıyorlar. Kocam babanın peşinden dışarı çıkıyor. Onun belki de seni görebilmek için etrafa bakınarak basamaklardan indiğini görüyor. Babanın ne kadar uzun boylu ve kuvvetli bir adam olduğunu görüyor, gövdesinin iki yanından sarkan kocaman ellerini görüyor. Baban evden biraz uzaklaşıyor ve duruyor. Kocam ona doğru birkaç adım atıyor. Birbirlerine yakınlar, ama yakın olsalar da engin arazinin ortasında yalnızlar. Biraz ötedeki soya tarlaları gri bulutların altında yemyeşil parıldıyor. Bastıkları topraksa yoldan dereye kadar katı ve kuru.

"Biliyor musunuz," diyor baban, "eskiden atlar benim her şeyimdi." Kendi kendini ayıplarmış gibi başını iki yana sallıyor. "Ya şimdi, atlarımı duyuyor musunuz?"

"Hayır."

"Peki başka bir şey duyuyor musunuz?"

Baban etrafa bakınıyor, sessizliğin ortasında çok uzaklardan kocamın duyamadığı sesler duyuyor sanki. Havada yağmur kokusu var, yerden nemli bir esinti yükseliyor.

"Artık gitmelisiniz," diyor baban.

Kocam bu emir ya da izin için teşekkür edercesine başını sallıyor.

"Yağmur başlarsa toprak yoldan geçilmez," diye ekliyor baban.

Arabaya kadar beraber yürüyorlar, şimdi aralarındaki mesafe daha fazla. Derken kocam seni görüyor. Arka koltukta oturuyorsun. Koltuğun arkasından başın ancak görünüyor. Kocam yaklaşıp kafasını sürücü camından içeri uzatıyor, seni arabadan indirmeye kararlı, oradan derhal ayrılmak istiyor. Sense sırtını koltuğun arkalığına yapıştırıp yalvarırcasına onun gözlerinin içine bakıyorsun. Olanları kocamın açısından görüyorum, senin gözlerinde başkasının gözlerini görüyorum. Emniyet kemerin takılı, koltukta bağdaş kurmuşsun. Elini çaktırmadan Nina'nın köstebeğine doğru uzatıp kirli parmaklarını pelüş hayvanın ayaklarına bastırıyorsun, kaçmasını engellemek istiyorsun sanki.

"İn arabadan," diyor kocam, "Derhal in."

Baban, "Gören de bir yere gidiyor sanacak," diyor sana, arabanın arka kapısını açarken.

Gözlerini çaresizce kocamınkilere dikiyorsun. Ama baban emniyet kemerini çözüyor ve seni kolundan çekip dışarı çıkarıyor. Kocam öfkeyle arabaya binerken karaltılarınız yanından ayrılıp eve doğru ilerliyor, artık uzakta-

lar, içeri önce karaltılardan biri giriyor sonra diğeri, ve kapı içeriden kapanıyor. Ancak o zaman kocam motoru çalıştırıyor, yokuşu iniyor ve mıcırlı yola sapıyor. Vaktini boşuna harcadığını düşünüyor. Kasabadan geçerken durmuyor. Arkasına hiç bakmıyor. Dönüş yolunda soya tarlalarına, kuru arazilerin aralarında uzanan derelere, üstünde hiçbir hayvanın otlamadığı kilometrelerce açık araziye, kır evlerine ve fabrikalara aldırmıyor. Şehre yaklaştıkça hızının giderek azaldığını fark etmiyor. Etrafta aşırı miktarda araba bulunduğunu, asfaltın her gözeneğinin arabalarla kaplı olduğunu fark etmiyor. Tıkalı trafiğin saatlerdir felç halde fokur fokur kaynadığını fark etmiyor. En önemli şeyi görmüyor: İpin ucu sonunda serbest kaldı, uzaklardan ateşlenmiş bir fitil gibi; durağan felaket her yana saçılmak üzere.